Akbaba

Maliye Vekiline sözlü sorudan sonra:

Tatarcık humması!

Yepyeni Bir
AKBABA

Gelecek Sayımız

Bahar Sayısı

Baştanbaşa renkli sahifelerile tam bir Avrupa mecmuası güzelliğinde çıkacaktır.

Almanyadan gelen yeni Ofset makinenin yaratacağı renk renk güzelliklerin seyrine doyamıyacaksınız!

Eski ve Yeni

Bütün meşhur kalemler ve fırçalar AKBABA sahifelerinde!

Panorama

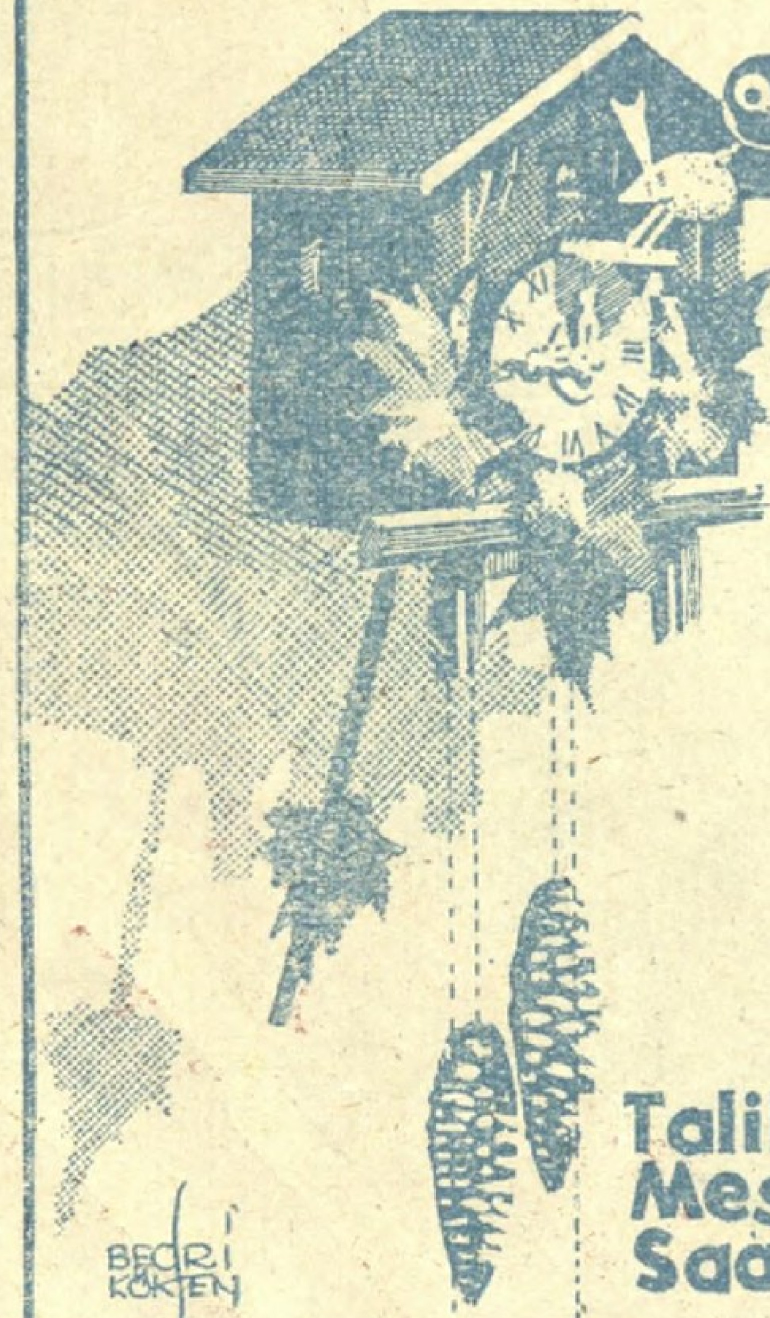
Baştanbaşa renkli haftanın panoraması:

Hıdırellez Safası!

Kemiksiz Ayşe!

Üstad SERVER BEDİ'in Okumaya doyamıyacağınız enfes romanı!

Bütün bu fedakârlıklardan sonra, AKBABA'NIN sayısı 50 Kuruş

SÜMERBANK

Emniyet Sandığı

Tasarruf Hesapları

19 Mayıs Çekilişinde

1 Apartman dairesi veya 25.000 lira

Ayrıca

10.000 **Liralık para ikramiyesi**

Sahibi ve Başyazarı :
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Daimî Yazarları:
★ Orhan Seyfi Orhon, Peyami Safa, Faruk Nafiz Çamlıbel, Reşat Nuri Güntekin, Server Bedi, Hamdi Varoğlu, Zahir Güvemli, Bülent Oran, Nurünnisa Ersan...

Daimî Karikatüristleri:
★ Togo, Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Şevki, Nehar, Altan, Sadi Dinçağ, Cemil, Sinan, Selma Emiroğlu, Fuat Ylımaz, Metin Gökçe...

Teknik Sekreter :
İlhan Selçuk

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Ahmet Koçer

Abone şartları:

Yıllığı 18 lira, altı aylığı 9 lira, üç aylığı 450 kuruş.

Yabancı memleketlere : Yıllığı 30 lira, altı aylığı 15 lira, üç aylığı 750 kuruş.

Sayısı: 35 kuruş

Adres:

Akbaba Gazetesi
Nuruosmaniye Cad. No: 57
İSTANBUL

[Adres değiştirmek, bir lira ücrete tâbidir.]

[Gönderilen yazılar, resimler, basılsın, basılmasın, iade edilmez.]

Basıldığı yer: ŞAKA Matbaası

★

Telefon
21811

62

Akbaba

Sayı : 59 — Cilt : 3 — 30 NİSAN 1953 ★ Perşembe günleri çıkar, Siyasî Mizah gazetesi ★ Sahibi: Yusuf Ziya ORTAÇ

Kongre!..

Başlığa bakıp da parti kongresi sanmayınız. Değil... Kadınlar kongresi.. Hem de Kadınlar Birliği kongresi!

Bir kere toplandılar, olmadı. Bir daha toplandılar, yine olmadı... Üçüncüsü... yine olmadı!

Heeeey, sayın bayanlar, kendinize gelin: İstikbaliniz parlak değil. Hattâ, eni konu karanlık!.

Siz, İstanbul plâjlarında Bikini mayo ile Havva Ananıza meydan okuyan hemcinslerinize bakmayın: Anadolda yeniden kadınların yüzlerine peçe, evlerin yüzlerine kafes indi. Hürriyet güneşinden değil, yaz güneşinden bile mahrumsunuz!

Söyler misiniz lûtfen: Biribirinizden alıp veremediğiniz nedir?

Hani meşhur Fransız edîbi Mme. De Stael'e sormuşlar:

— Dünyaya bir daha gelmek mümkün olsa, kadın mı gelmek isterdiniz, erkek mi?

Hiç tereddütsüz cevap vermiş:

— Kadın!..

— Niçin?..

Acı bir tebessümle boynunu bükmüş:

— Bir kadınla evlenmeğe mecbur olmamak için!

Kadın aklı hakkındaki rivayet yalnız bundan da ibaret değildir. Bernard Chaw'ın tıpkı sizinki gibi bir feminist kongresinde neler söylediğini biliyor musunuz?

Alkışlar arasında kürsüye dâvet edilen üstad:

— Bayanlar, demiş, her kadın dünyaya otuz akılla gelir!..

(Yaşaaa, bravoooo) çığlıkları salonu inletirken fikrini tamamlamış:

— Ve her sene bir tanesini kaybede ede, otuz yaşında akılsız kalır!..

Büyük babalarımızın, hakkınızdaki zalim düşüncesi ise, dört kelimelik bir idam kararından ibarettir: (Saçı uzun, aklı kısa!)

Hayır, hayır... Biz, bu zalim şakalardan uzak, büyük Tevfik Fikretle beraber:

«Elbet sefil olursa kadın, alçalır beşer!»

Diyoruz.

Fakat siz ne diyorsunuz kongre hanımları?.. Siz ne diyorsunuz? Parti toplantılarından bile:

— Dört karı isteriz!

Çığlıkları gelirken:...

AKBABA

— 1954 de memur maaşlarına zam yapılacakmış..
— Geçim zammı mı?.
— Herhalde seçim zammı!..

Takvimden Yapraklar

KİRA DERDİ!

Fukara inliyor kiralarda...
Fukara inliyorsa kim dinler?
Artırın, artırın kiraları da
Rahat etsin zavallı zenginler!..

ÖYLE İSTENMEZ!

Bir vekillik düşünüp, Hamdi Başar,
Yüreğin sadece bir «hop» demeli!
Öyle sık sık söz alıp: «Rest!» denmez,
Kürsüden: «— Başbakanım, bop!» demeli!...

Orhan Seyfi ORHON

KARAGÖZ

Yazan: AKBABACI

(Kapı vurulur, içeriye yirmi bir, yirmi iki yaşlarında, saçları oksijenli, gözleri rimelli, omuzunda çantası, arkasında göğsünü dışarıya fırlatmış bir kazak, ayağında sımsıkı bir etek, bayan Ayten Sevbeni girer.)

Ayten — Günaydın Karagöz Çelebi, ben komşunuz Ayten Sevbeni!

Karagöz — Günaydın ama, Ayten ,ne dedin,, orasını pek iyi anlıyamadım!

Ayten — Sevbeni!

Karagöz — **(Hacivadın kulağına yavaşça)** Ulan, bunu bizim karı görmedi mi? Nasıl içeri bıraktı? Muhakkak oğlanın işidir! **(Ayten)** e: Sevbeni mi?

Ayten — Evet, Sevbeni!

Karagöz — **(Gözlerini süzerek)** Sahi mi söylüyorsun?

Ayten — Tabiî, sahi: Sevbeni! Neye öyle yüzüme bir tuhaf baktınız!

Karagöz — Kulaklarıma inanamadım da!

Ayten — İnanamıyacak bir şey yok: Sevbeni, Sevbeni, sevbeni! Şimdi iyice işitip anladınız mı?

Karagöz — Anladım, anladım ama, burası yeri değil, be yahu!

Ayten — Neden yeri değil, Karagöz Çelebi!

Karagöz — İlk önce aramıza kara çalı gibi girmiş şu keçi sakallı herif var!

Hacivat — Karagözüm, hakaret ediyorsun, terbiyeni takın!

Karagöz — Hacivat, İçim şahlandı. Terbiye, dizgin falan vız geliyor!

Ayten — **(Kıkır kıkır gülerek)** Aman, ne tuhaf konuşuyorsunuz, Karagöz Çelebi! Mükemmel tuluatçı olduğunuz nasıl da belli!

Karagöz — Öyleyimdir, arasıra içimden doğar!

Ayten — Beni arkadaşınız Hacivat Çelebiye takdim etsenize!

Karagöz — Ne lüzumu var? İşte karşında, ne mal olduğunu görüyorsun!

Ayten — Uzaktan görmekle olmaz ki... Tanışmak için birbirimize takdim edilmeliyiz. Muaşeret usulü böyle değil midir, Kara göz Çelebi!

Karagöz — Peki, edeyim ama...

Ayten — Neden ama?

Karagöz — Biraz suludur da...

Ayten — Ziyanı yok, Ben erkeklerin öylesinden hoşlanırım!

Karagöz — Aman senin ne iyi huyların varmış yarum!

Ayten — Öyle mi tontonum!

Karagöz — Öyle şekerim!

Hacivat — Karagöz, cıvıma!

Ayten — Hadi, takdim et öyleyse!

Karagöz — Hacivat, komşumuz Ayten hanım!

Hacivat — Şerefyap oldum efendim! Hoş geldiniz sultanım, safalar getirdiniz civanım!

Karagöz — Suludur demedim mi?

Ayten — A, bliâkis pek hoş, pek nazik!

Hacivat — Karagözüm, bu güzel küçükhanımın soyadı yok mu? Neye söylemedin?

Karagöz — Ulan, soyunu sopunu ne yapacaksın? İşte, komşumuz Ayten hanım, kâfi!

Ayten — Yok, yok, Karagöz Çelebi, soyadımı da söylemek lâzım: Sevbeni!

Hacivat — Teşekkür ederim sultanım!

Karagöz — Neye teşekkür ediyorsun, Hacivat?

Hacivat — Sevbeni dediği için!

Karagöz — Beyni sulanmış herif, Sevbeni onun soyadı!

Hacivat — Öyleyse soyadını sevsinler!

Karagöz — Şunu kolundan tutup dışarı atayım mı?

Ayten — Yok, yok, Karagöz Çelebi. İkinizden de pek hoşlandım! Hep beraber olsak ne güzel bir trup teşkil ederiz, kim bilir!

Hacivat — Ne trupu!

Karagöz — Sen lâfa karışma bayır turpu, biz aramızda konuşuyoruz!

Ayten — **(Kıkır kıkır gülerek)** Pek hoşsunuz vallâhi! Ne trupu olacak, Hacivat Çelebi, temsil trupu! Mükemmel film çevirirdik. Ben yıldız olmak istiyorum!

Karagöz — Yıldız olup ne yapacaksın, ay parçası gibi kızsın işte!

Karagözün oğlu — **(Aşağıdan bağırır)** Hey baba, Ayten'i yolla! Millet nöbet bekliyor!

Karagöz — **(Pençereden)** Dur ulan, patlama! Daha dileğini söylemedi. Bizim ondan dileklerimiz var!

Oğlu — Baba, sulanmıyalım!

Karagöz — Sus, terbiyesiz! Biz burada kan ter içinde memleket meselelerini konuşuyoruz!

Ayten — Öyle yıldız değil, Karagöz Çelebi. Film yıldızı olmak istiyorum! Mebus olunca beni Holivod'a yollar mısınız?

Karagöz — Mebus olursam seni şuradan şuraya yollamam!

Aynen — Neye yollamazsınız?

Karagöz — Yanımdan ayırmak istemem de onun için!

Ayten — Teşekkür ederim ama, Karagöz Çelebi, nasıl yıldız olurum sonra? Benim artistliğe çok istidadım var. Size bir kaç numara yapayım da görün!

Karagöz — Ay,, şimdiye kadar yaptıkların numara değil miydi?

Ayten — Hayır, asıl numaralarım bunlar işte. Bu bir step dansı! **(Ayaklarını ritmik bir tarzda yere vurarak dansetmeğe başlar.)**

Karagöz — Ne marifetli şey yahu! Nasıl da öğrenmiş! Ayaklariyle def çalıyor!

Ayten — Bu da **(Lâle devri)** filminden bir sahne: Şark dansı! **(İki elini ensesinde kavuşturarak göbeğini kıvırmaya başlar.)**

Karagöz — Aman Allah, buna can dayanmaz işte!

Hacivat — Sus, Karagöz. Şaşırtacaksın!

Karagöz — İçinden pazarlıklı herif, sen de hissiyatını söylesene!

Hacivat — Karagözüm, söylemem, edep mâni!

Ayten — Bu da Samson Dalilâ'dan bir sahne: **(Başını Karagözün göğsüne dayar.)**

Karagöz — **(Nefes nefese)** Hey, ne yapıyorsun? İşin şakaya tahammülü yok!

Ayten — Unutma: Sen, Samsonsun, ben Dalilâ'yım! Seni aşkıma inandırarak kuvvetinin sırrını öğrenmek istiyorum. Kuvvetini elinden alacağım: «Samson, sevgilim, o ilâhî kuvvetinle sık beni kollarının arasında!» **(Karagöze)** Neye titriyorsun? Sıksana!

Karagöz — Bilmem, üstüme bir ispazmoz geldi!

Hacivat — Ayten hanım, o beceremiyor, provayı beraber yapalım!

Karagöz — **(Yumruğunu kaldırarak)** Ulan, sana şimdi kuvvetimi gösterirsem anlarsın!

Ayten — Olmaz, sahneyi bozuyorsunuz. Hacivat Çelebi, siz rejisör olun. Sahneyi tekrarlıyacağız: **(Başını tekrar Karagözün göğsüne koyarak)** «Samson, sevgilim. O ilâhî kuvvetinle sık beni kollarının arasında!» **(Karagöz, Ayten'i kucaklıyarak öpmeğe başlar.)**

Hacivat — Ne yapıyorsun, Karagöz, kendine gel!

Ayten — Yok, yok, o sahneye gelmedik. O biraz daha sonra!

Karagöz — Ben geldim de geçtim bile!

Karagözün karısı — **(Başını oda kapısından içeri uzatarak)** Ne yapıyorsunuz orada kuzum? A, a, a!... O ne kepazelik!...

Karagöz — Eyvah, bende hoşafın yağı kesildi!

Karısı — Aferin, Hacivat Çelebi, sen de oturmuş bunu seyrediyorsun, öyle mi?

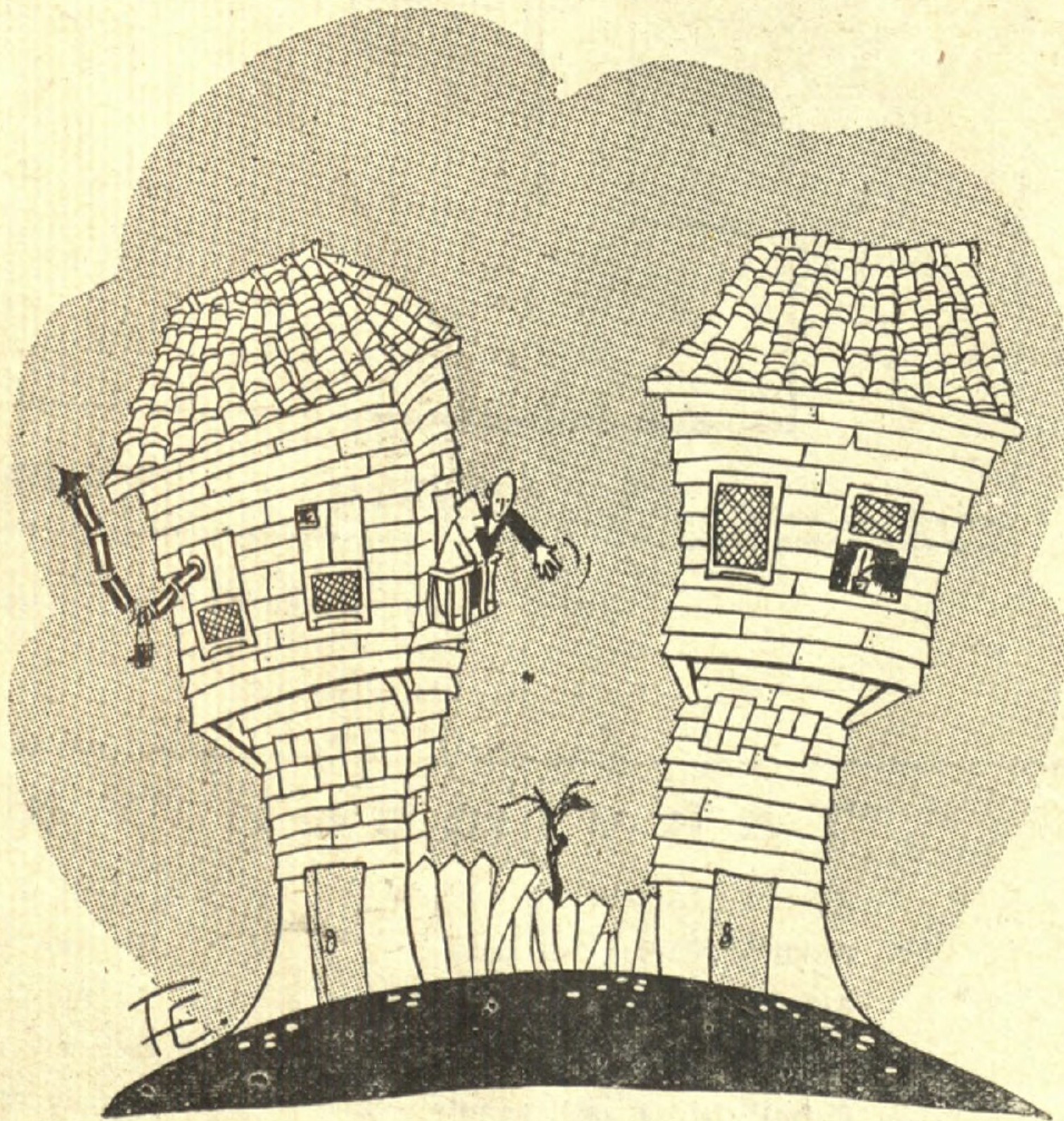
Hacivat — Hemşireciğim, müsaade edin de izah edeyim: Mesele başka!

Karagöz — Evet karı, mesele başka. Hem de büsbütün başka! **(Hacivada yavaşça)** Eğer bu meselenin içinden çıkabilirsek aşkolsun!

Karısı — Sus, karın kadar başına taş düşsün! **(Aytene)** Yazıklar olsun sana bula bula baştan ,çıkartacak bu beş parasız ihtiyar bunağı mı buldun?

Ayten — Ne demek istiyorsunuz, anlıyamadım!

Karagözün karısı — Ne demek istediğim belli!

— Gel seninle bir inşaat şirketi kuralım. Şuracığı parselleyip satarız!...

Hacivat — Müsaade et, hemşireciğim. Ayten hanım sinema yıldızı olmak istiyormuş da bize hünerini gösteriyor!

Karagöz — Ya... Öyle işte! Sinemacılık oynuyoruz yahu! Mesele hünerden ibaret!

Karısı — Hünerini gösterecek bu bunak pinponun kucağından başka yer bulamadı mı?

Ayten — Nerede istersem orada gösteririm. Keyfimin kâhyası yok ya!

Karısı — Keyfinin kâhyası yok ama, o mıymıntı sözde benim kocam!

Ayten — Sizin kocanızsa, milletin de vekili! Elbette millet istediğini yaptırmak için dileğini gidip onlara söyliyecek!

Karagöz — Ya, karı, işin püf noktası bu! Mebusluğun antipirini, akidesi, şekeri... Söylesene Hacivat! İşte böyle icap ettiriyor!

Karısı — **(Terliğini Karagözün ensesine indirerek)** Sus miskin, aptal aptal söylenme!

Ayten — Aman Karagöz Çelebi, sen ne biçim Samson'un!

Karagöz — Kuvvetimin sırrını öğrenip elimden aldığını unuttun mu?

Karısı — **(Karagözün üstüne yürüyerek)** Bak, şu bunağa, hâlâ söze karışıyor!

Hacivat — **(Araya girerek)** Yapmayın, elâleme kepaze olacağız!

Karagözün oğlu — Baba, millet baskın ediyor!

Hacivat — Ayten hanım, hadi şimdi siz gidin. İnşallah mebus olunca ilk işimiz dileğinizi yapmak olsun!

Karagöz — Mesleğindeki hünerini anladık, hiç merak etme!

(Ayten çıkarken Karagözün karısı arkasından bakarak söylenir.)

Karısı — Şıllık, hele bir daha evime ayağını at, sana gösteririm!

— Arkası gelecek sayıda —

MEKTUP

Babacığım,

Derslerime çalışıyorum. Bu sene muvaffakiyetle imtihan vereceğime emin olabilirsiniz.

Son günlerde çok parasız kaldım. Bana lûtfen yüz lira gönderiniz, ellerinden öperim.

Hamiş — Sizden yine para istediğim için mahçubum, inşallah bu mektubum postada kaybolur da almazsınız.

★

Cevabı:

... Oğlum, duan kabul oldu, mektubunu alamadım. Annen gözlerinden öpüyor.

RADYOMUZDA KENDİ SESLERİ YLE DİNLEYİCİ İSTEKLERİ :

— Çöpçü Mehmet Tozkoparan... Söyle bakalım, bütün arkadaşların adına hangi türküyü istiyorsun?..
— O yosmanın etekleri... Süpür süpür, süpür süpür!...

İstanbul Notları

Memlekete Selâm

Dün, uçak postasiyle, İstanbul Vali ve Belediye başkanı Fahrettin Kerim Gökay imzalı bir mektup aldık aynen neşrediyoruz:

«Aziz hemşehrilerim,

Siz bu satırları okuduğunuz sırada hiç şüphesiz ben makamımda bulunacağım. Yani vazifeme dönmüş olacağım, yoksa makamımda bulunamadığım malûmdur. Ses duvarını bile aşanların diyarından gelen bir kimse için, uçak postasından evvel vatanına dönmüş olmaktan tabii birşey tasavvur edemiyorum. Biliyorum ki, beni merak ediyorsunuz. Hattâ, geçen gün, bir şoför vatandaş, Güvemli dostuma «Ha nerdedur, epeydur valiyi göremiyoruz ortalukta» diye sorduğunu öğrendim (burası tamamen doğrudur). Aziz hemşehrilerim. Şuna emin olasınız ki, her zaman kalbinizdeyim, başka hiçbir yerde yerim olamaz. Gözden ırak olsam bile, bilhassa beni sevdiklerini defalarla isbat etmiş olan büyük dostlarımın, başta pek sayın başbakan olmak üzere, gönüllerinden ırak olmadığımı idrâk etmiş bahtiyarlardanım. Başbakan deyişime sayın Menderesin üzülmiyeceğini biliyorum. Çünkü ben seyahatteyken o başvekil oldu. Bu mes'ut inkılâbı yerinde tadamadığıma cidden müteessifim.

Size biraz da «ha bu diyar» dan bahsetmek isterim. Lâkin neresini söyliyeyim, bilemiyorum. Şerefime verilen ziyafetleri mi anlatayım, yoksa ben geldim diye her gece ışıklarla donatılan Broadway eğlencelerini mi hikâye edeyim? New York valisi değilse de temsilcisi beni uçak meydanında karşıladı. Beyazsaray'da da Eisenhower'in fotoğrafiyle karşılaştım. Bunlar beni çocuk gibi sevindirmiştir. Amerikalılar böyle şeyleri takdir ettikleri için burada demeç verdim. İstanbulun ne olduğunu, Fatihi tanıtarak milletim namına koca Amerikayı fethettim. Memleketime küçük bir hizmtim dokunduysa kendimi bahtiyar addederim. Buraya kadar gelen dedikodulara göre, yokluğumu fırsat bilenler aleyhimde kalem kullanmışlar. Zeki dostum Doğan Nadi ile gitmeden evvel bir öğle ziyafetinde imzaladığımız mütarekeyi bozmadığına ve ben dönünceye kadar «bir dakika» olsun bana takılmadığına eminim. Mektubumu uçağa yetiştirebilmek için burada kesiyorum. Hepinizi selâmlarım aziz hemşehrilerim. Kasaplarla manavlar selâmımın dışındadır.»

— İstanbul Muhabiri —

85

Akbaba, S.59, C.3, 30 Nisan 1953, s.6

Daktilo

Gagalıyor tırnakları makinenin her tuşunu,
Dinliyorum saatlerce parmağının vuruşunu:
Tık tık tık tık,.
Tık tık tık tık,.
Sanki diyor: Çok yoruldum, yeter artık, yeter artık!

★

Ara sıra çıplak bir baş saçlarına yaklaşıyor,
Makinenin tuşlarından hiddetli bir ses taşıyor:
Tok tok tok tok,.
Tok tok tok tok,.
Sanki diyor: Beyefendi tecavüz yok, tecavüz yok!

★

Titrek bir el bir kadife kutu açtı yavaş yavaş,
Bu kırmızı mahfazada pırıldadı bir sıra taş...
Tak tak tak tak,.
Tak tak tak tak,.
Sanki diyor: Patroncuğum şu kolyeyi boynuma tak!

ORTAÇ

Cin Ahmet

Bir miras dâvasının halli için Avukat Ahmet İşbilir'i vekil tutan Ödemişli Ayıboğan Ahmet, üç sene mütemadiyen arzuhal parası, pul parası, lâyiha parası, kaydiye ücreti namlarile para vere vere imanı gevrer, fakat iş bir türlü halledilemz, dâvanın biteceği yok! Her müracaatında avukatı:

— Bugün reis hasta, bugün mahkeme heyeti keşfe gitti, bugün şöyle, bugün böyle! diye atlatır durur. Nihayet sabrı tükenen Ayıboğan Ahmet:

— Ah! Ben seni bi yumrukla ninenin yanına yollamasını bilirim emme, ne yapayim, evdeki garına acıyon.

Deyince, Ahmet İşbilir soğuk kanlılıkla şu cevabı verir:

— Ah hemşerim sen bir kere evdeki karıyı görsen vallahi bana acırsın!

Zamane çocuğu

Yaşlı ve çok çirkin bir bayan bir eve misafir gelmişti. Evin çocuğu, o bayanın bulunduğu odaya girdiği halde selâm vermeden bir köşeye gidip, ayak ayak üstüne atıp oturunca, kadın:

— Oğlum! dedi, niçin elimi öpmedin? Ben, senin annen olurum!

Çocuk:

— Annem mi?.. Zor!.. Dedi. Babam o kadar midesiz değil!.

O

İMKÂNSIZ

Kıza âşıktı. Onunla evlenmek istiyordu... Tanıdıklarından ihtiyar bir dostundan akıl danıştı:

— Onu öyle çok seviyorum ki, karşısında afallaşıyorum... Geçen akşam...

— İlânı aşk mı ettin?

— Evet.

— Tabiî hemen önünde diz çöktün...

— Hayır, bunun imkânı yoktu, çünkü kucağımda oturuyordu.

O

BAŞKASI

Bay Mehmet düşünüyordu: «Öyle bir şey yapmalıyım ki, diyordu, karım, sevgili Nemikacığım şaşırsın.»

Evet, Bay Mehmet, karısını, sevgili Nemikacığını hem şaşırtmak, hem de eğlendirmek istiyordu. Düşündü, taşındı, nihayet sakallarile bıyıklarını traş etmeğe karar verdi.

Akşam yeni simasile evine avdet etti. Karısının sevinçle boynuna sarıldı, sıkı sıkı öpüştü ler. Bay Mehmet memnun bir tavırla dedi ki:

— Nasıl Nemikacığım, sakalsız ve bıyıksız daha güzel, daha yakışıklı olmuyor muyum?

Bayan Nemika doğruldu ve hayretle kocasına baktı:

— A!... Sen misin... Ben başkası zannetmiştim!...

Biletçi — «Kurtuluş!..» abla!..

Demedim mi?

Bir otomobil kazasında bacağı kesilmişti.

Bütün aile başına toplanıp izahat istediler:

— Ne bileyim, dedi, ben hiç bir şeyin farkında değildim; sigaramı yakıyordum, bir çıtırdı oldu...

Karısı sözünü kesti:

— Ben sana sigara içme demiyor muydum?

O

LİSANI MÜNASİPLE

Şık bir lokantada bir müşteri önündeki peçeteyi açıp boynuna bağlar. Bu hareketi etrafındaki şık müşterilerin nazarı dik katini celbeder. Adama fena fena bakmağa başlarlar. Büfenin yanında oturan lokanta sahibi sıkılır. Bir garson çağırıp:

— Git şu kaba adamın yanına. Böyle şık bir lokantada peçetenin boyuna asılmıyacağını kendisine münasip bir lisanla anlat! Ama adamı gücendirme, kabalığını hissettirme... Anladın mı?...

Diye tenbih eder. Garson, peçetesi boynunda bekliyen müşterinin masasına yaklaşır, önünü ilikler, yılışık bir tavırla boyun eğerek:

— Ne emrediyorsunuz? Der. Saç mı? Tıraş mı?...

O

BEKÂRLAR

— Yahu evlensene...

— Evlenmedim, evlenmiyeceğim de... Ben silsilemin an'anesine riayet eden bir adamım. Dedem de, babam da benim gibi bekâr yaşamışlar, hiç evlenmemişler!

BİRİKTİRMİŞ OLACAK

Gayet ateşli bir gençti. Memleketinden, hayatını kazanmak için İstanbula gelmişti, kendi meziyetleri, kendi iktidarı hakkında hakikatten çok uzak kanaatleri vardı. Herkesi hakir, zelil görüyor, mütemadiyen yük sekten atıyordu. Bir gün bir mecliste dedi ki:

— Ben hiç bir şeyden korkmam. Daima hücuma hazırım. Karşıma çıkacak kim olursa olsun, atacak pek çok tokadım var.

Orada hazır bulunanlardan biri:

— Vaktile biriktirdiniz galiba?! dedi.

İNSANİYET

Bay Cemil, meşhur külâhçılardandır. Para meselesinde babasını bile tanımaz. Bir gece, Beyoğlundan bir otomobile bindi, İstanbula bir ahbabının evine geldi. Tekrar Beyoğluna döneceği için otomobili kapının önünde bekletmişti. Yarım saat sonra evden çıkan Bay Cemil, şoförün uyuduğunu görünce,

— Zavallı, dedi, kimbilir ne kadar yorgun ki, uyuya kalmış adamcağızı rahatsız etmeyim!...

Ve ayaklarının ucuna basa basa hemen yan sokağa sapıp uzaklaştı.

Damlalar...

Çöpçüler sokakları temizlemek (?) ve insanları kirletmek için yaratılmışlardır.

★

Cyrano nezleye tutuldu, Aspirin almayı unutmamak için burnuna bir düğüm yaptı.

★

Bir imam, bir papaz ve bir haham... Âdemin torunları sıfatiyle dedelerinin kovulduğu Cennete dönmek istiyen üç adam!

★

Tarih, zannedildiği gibi tekerrürden değil, takrirden ibarettir.

Işliyen demir

Bay Muradın kaynanası hastalanmıştı. Eve doktor çağırdılar. Doktor muayeneden sonra:

— Bir şey yok, dedi, yalnız dili biraz paslı!...

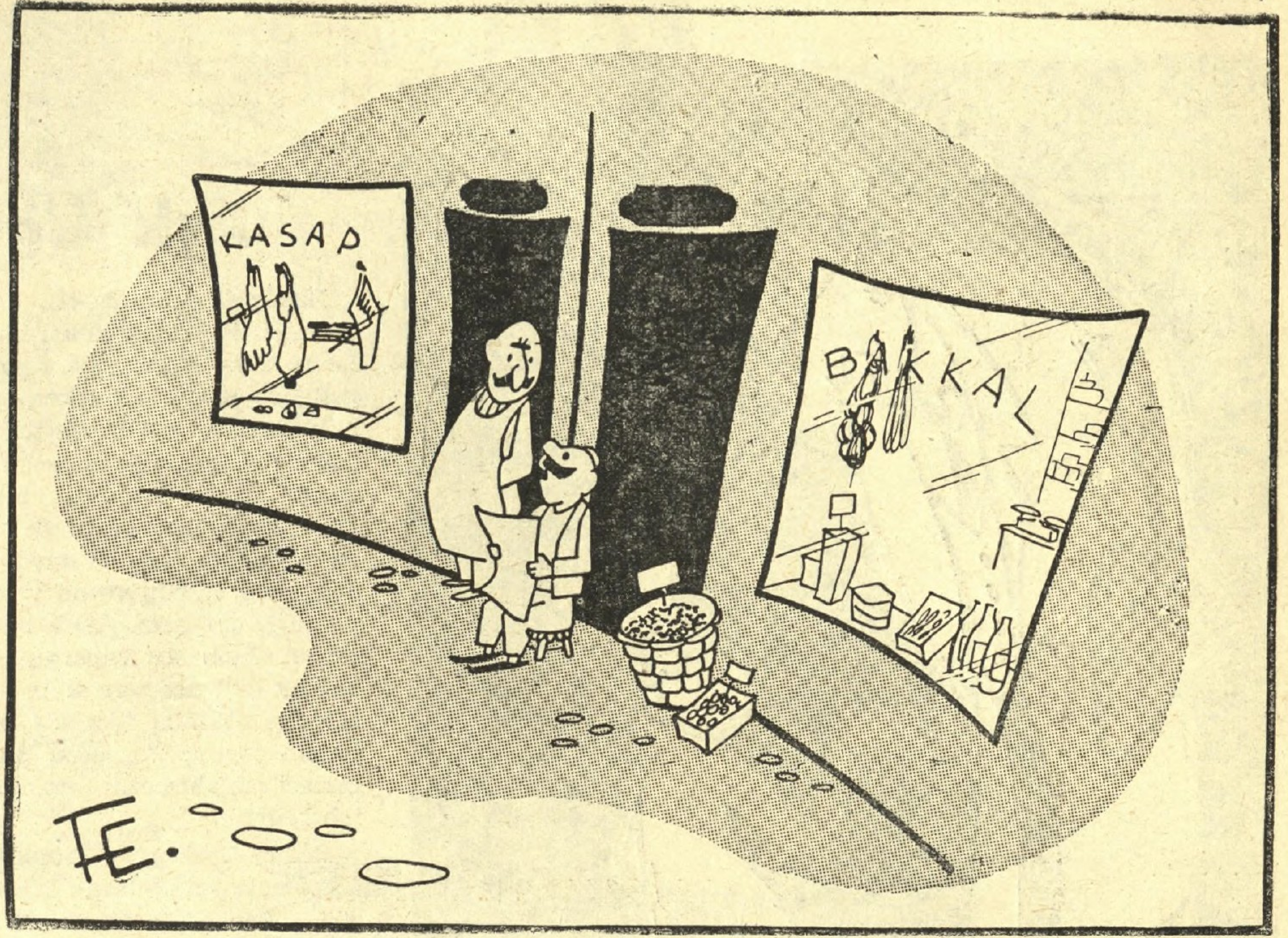
Bunun üzerine Bay Murad:

— Kat'iyyen olamaz, dedi, çünkü daima işlediği için pas tutmaz!

BİR GÜREŞÇİMİZ TARTIDA 50 GRAM FAZLA GELDİĞİ İÇİN MÜSABAKALARA KATILMADI

(Gazeteler)

— Keşke bizi de beraber götürselerdi, gardaş!..

DOKTOR UYUYAMIYORUM

— Doktor uyuyamıyorum...

— Soğuk su banyosu yapınız.. İçki içmeyiniz... Akşamları az yemek yeyiniz, geçer...

Hasta, nasihat aldı, beş lira verdi, çıktı, gitti...

Fakat on beş gün sonra yine geldi:

— Doktor uyuyamıyorum...

— Tavsiyelerimi yapmadınız mı?

— Yaptım... Ama faydası olmadı.

— Peki, öyle ise tedavi tarzını değiştirelim:

Sıcak su banyosu yapınız... İçki içiniz. Akşamları çok yemek yeyiniz...

Hasta nasihatı aldı, beş lira verdi, çıktı, gitti...

Fakat on beş gün sonra yine geldi:

— Doktor, uyuyamıyorum...

— Tuhaf şey... Eviniz cadde üstünde mi?

— Hayır!

— Küçük çocuğunuz mu var?

— Hayır!

— Komşularınız çok mu gürültücü?

— Hayır!

— O halde niçin uyuyamıyorsunuz?

Hasta, doktorun kulağına fısıldadı:

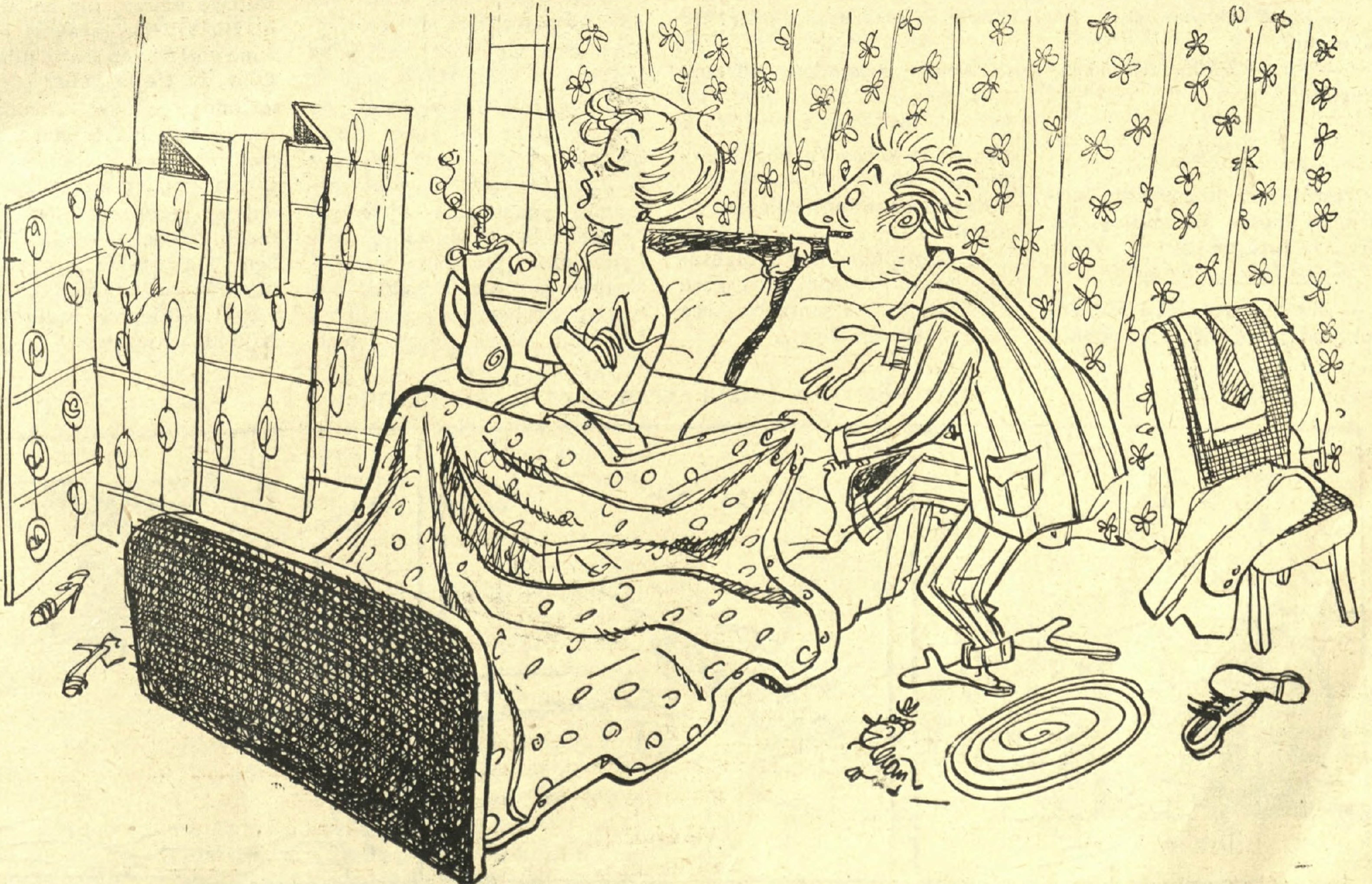
— Geçenlerde bir kadın, kocasını uyurken öldürmüştü...

— E... Bundan size ne?

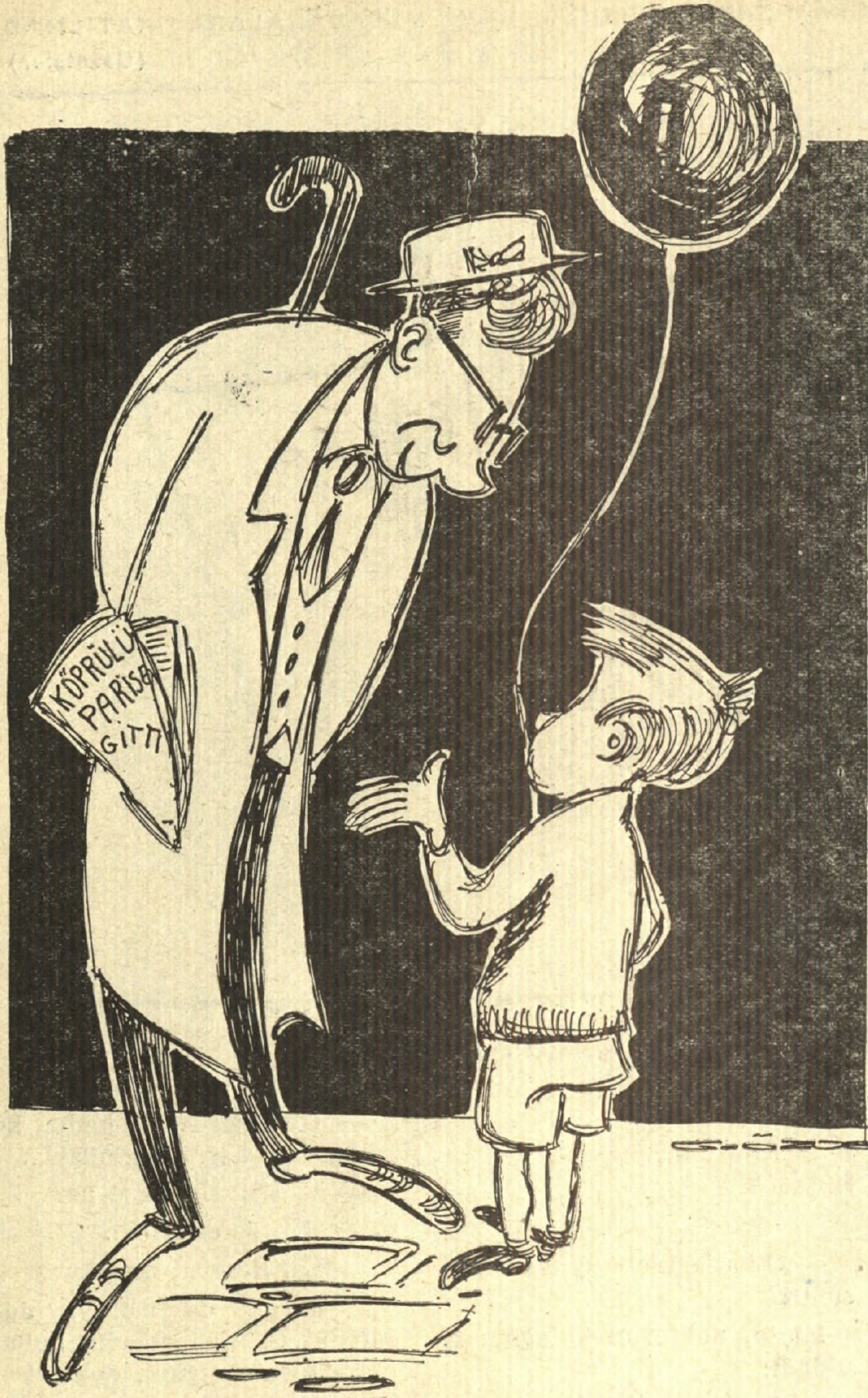
— Ben de evliyim...

— E... Bundan ne çıkar?

— Karım da modaya düşkündür... Şimdi anladın mı niçin uyuyamadığımı, doktor!

— Rica ederim... Ben sizin bildiğiniz kızlardan değilim!..

— Söyle bakayım oğlum, Köprülü'lerin en sonuncusu kimdir? Ne yapmıştır?

— Fuat Köprülüdür, amca! Parisle İstanbul arasında köprü kurmuştur!..

MİSÂL

Nesrin, yeni hizmetçinin karşısında, kocası ile müthiş bir kavgaya tutuşmuştu.

Annesi telâşla geldi:

— Kızım, ayıp değil mi? İnsan yeni gelen bir hizmetçinin karşısında kocası ile böyle kavga eder mi?

Nesrin annesinin kulağına fısıldadı:

— Anne anne sus... Mahsus yapıyoruz... Evlenmekten gözü yılsın da iki gün sonra bir koca bulup gitmesin diye!...

Hikâye

Aşk Uğrunda Nezle

Hakkı Coşkun, âşıktı. Her âşık gibi de, azıcık alıksı bir oğlandı. Çalıştığı ticarethaneye gelirken olsun, dönerken olsun, aklı fikri sevgili Neclâsında olduğu için sık sık otomobil kazasına uğrar, kamyon altında kalır, tramvaya çarpardı. Yanlış söylemiyorum. Tramvay ona deği de o, durup duran tramvaya gider çarpardı. Artık buralarını mahsus mu yapardı, hani âşıklık hâli desinler diye, yoksa sahiden aklında fikrinde başka hiçbir şey yoktu, gözü birşeycikleri mi görmezdi, orasını Allah bilir...

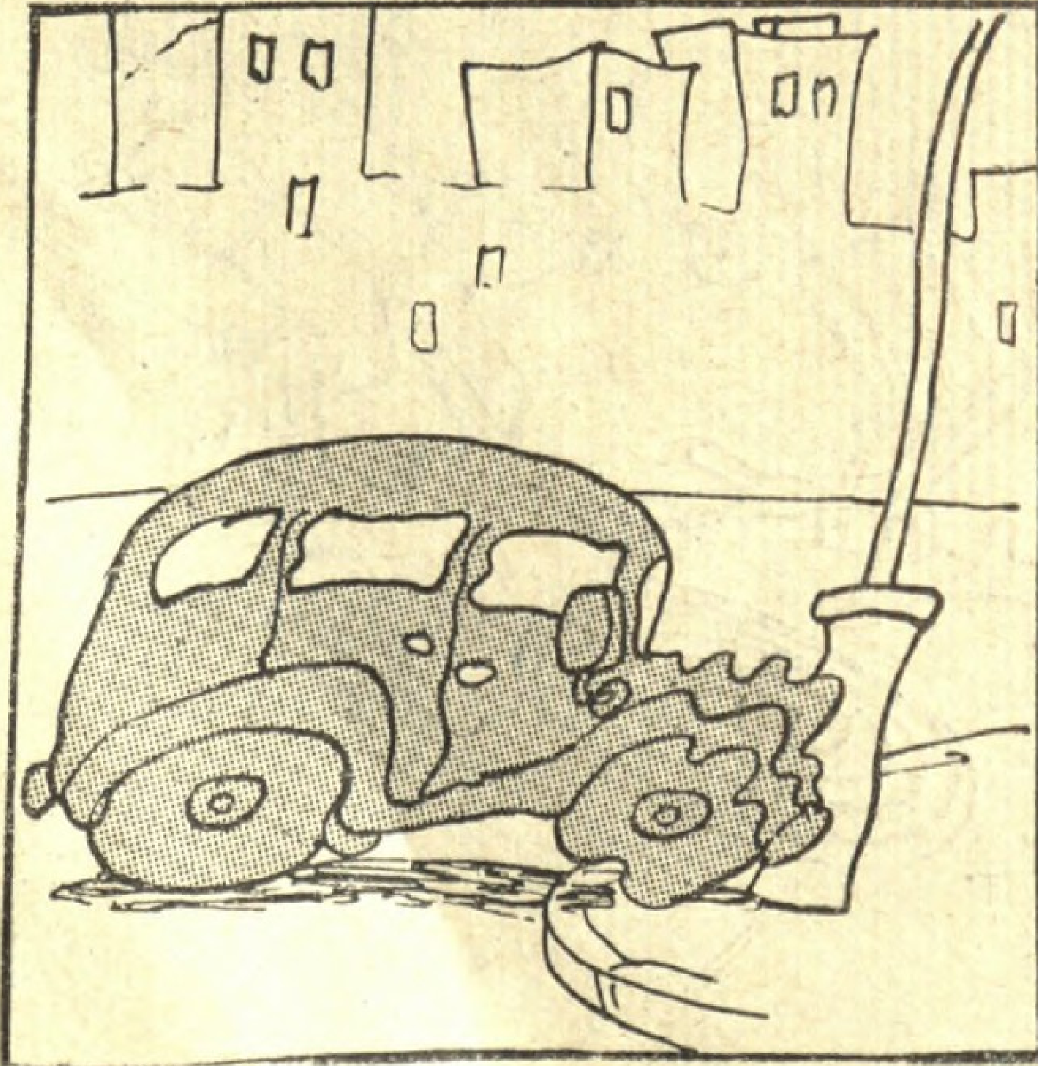
Hakkı Coşkun'un sevgilisinin adı Neclâ idi, bütün Neclâlar gibi... Ama öbür Neclâlara benzemiyen tarafları vardı: Bir kere son derece iri ve yosun yeşili (tabii kuru yosun) gözlü bir kızdı. Öylesine güzel, alımlıydı ki, nişanlısı olacak delikanlının yanındayken bile, herkes ona, derecesine ve seviyesine göre, lâf atmaktan göz atmağa kadar türlü hareketten kendini alamazdı da, Hakkı bir yana, Neclâ bile bunlara ses etmezdi. Besbelli güzelliğinin zekâtını dağıtıyordu bolbol. Hoş, kötü söz eden karaağızlılara kalırsa, Neclânın dağıttığı zekât sadece bu kadarla da kalmıyordu ya...

O gün, Hakkı, sevgilisini Taksim meydanındaki saatin dibinde bekliyecekti. Bizde sevgililer ne hikmetse yalnız meydan yerlerinde, yahut saat diplerinde beklenir. Sanki ne kadar geç kaldıklarını koskoca meydan saatinde görüp alık âşıklar daha ziyade rahatsız olsunlar diye.. Hakkının elinde çiçek demeti filân yoktu. Çünkü böyle elde çiçek, yalnız karikatürlerdeki âşıkların sevgililerini bekliyeceklerine, hattâ çiçeklerin yapraklarını yolarak seviyor, sevmiyor yollu fal bakacaklarına dair bir peşin hükmü vardı oğlanın. Bekledi, bekledi, Neclâ bir türlü görünmedi. Alışmış olması lâzım gelmez miydi? Gelirdi gelmesine ya, hava bozmasaydı...

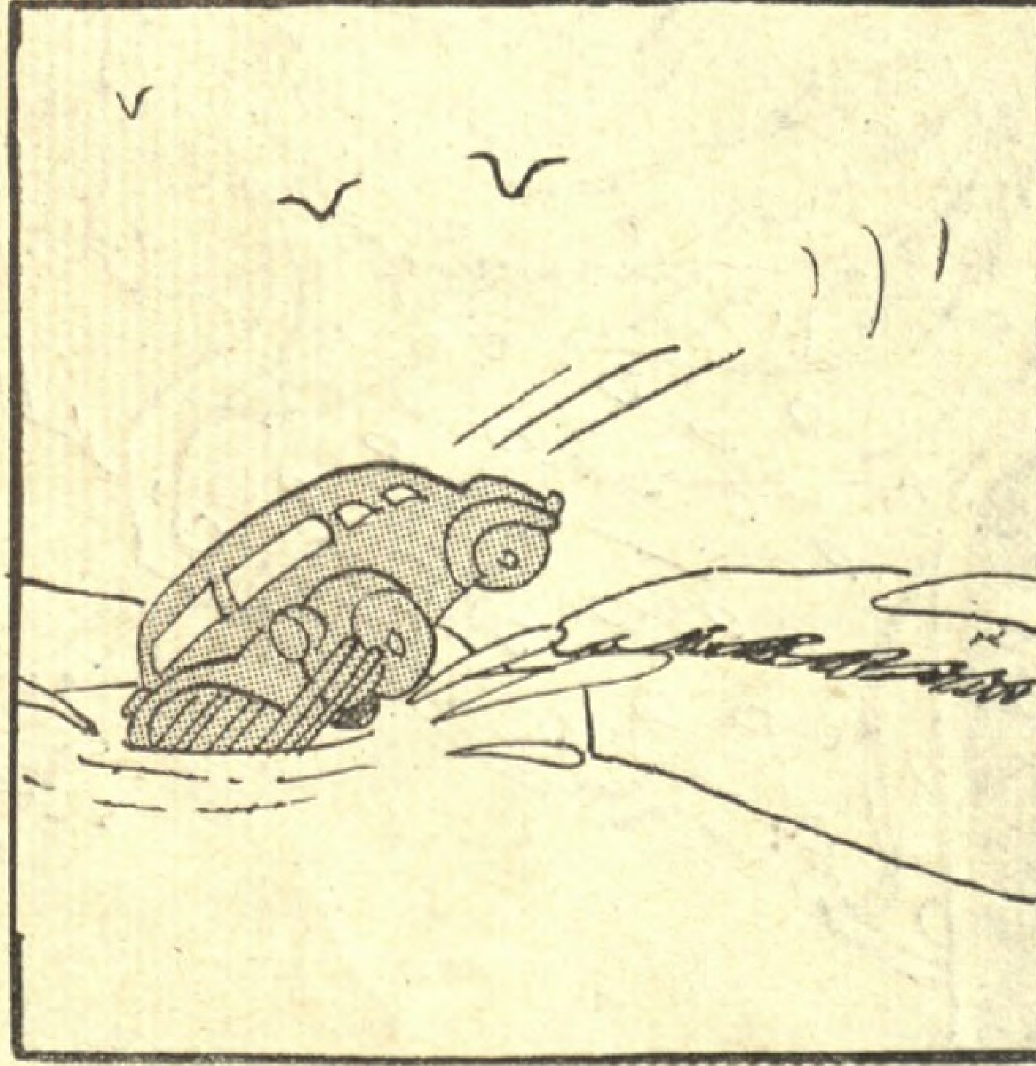
Beklemek, ateşten daha yakıcıymış. Ben bilmem, böyle derler. Bizim Hakkı da bilmezdi bunu. Hem ekseriya dakikalarca beklediği halde... Mâlûm ya, delikanlı zihninde yaşadığı için, zamanın nasıl geçtiğini bile fark etmezdi. Lâkin aksilik bu ya, o gün farkedeceği tuttu. Buna da sebep yine havanın yağışlı olmasıydı.

Evvelâ beş dakika geçti. Sonra on, daha sonra onbeş... Memleket saat âyarı gibi, ha beş saniye kaldı, ha gelecek diye diye, saatin dibinde yarım saati geçirdi. Derken bir fırtına, bir şimşek, bardaktan boşanırcasına yağmur... Soğuk duşun sinirlere iyi geldiği ötedenberi bilinir. Hakkı Coşkun da, bu duş tesiriye olacak, bir an akıllandı. Bir vitrinin saçağına sığındı. Ama gözleri hep saatin dibinde... Olur da Neclâ gelir, göremem telâşında... İyice ıslanmadıkça da, kızın gelmiyeceğini aklı almadı. En sonunda, «Besbelli âni bir mazereti çıktı, yahut Allah etmesin hastalandı filân ki gelemedi. Yoksa Neclâcığım ölür de beni bekletmezdi...» falan filân tarzında ve tam mânasiyle züğürt teselliileriyle randevu mahallinden ayrıldı.

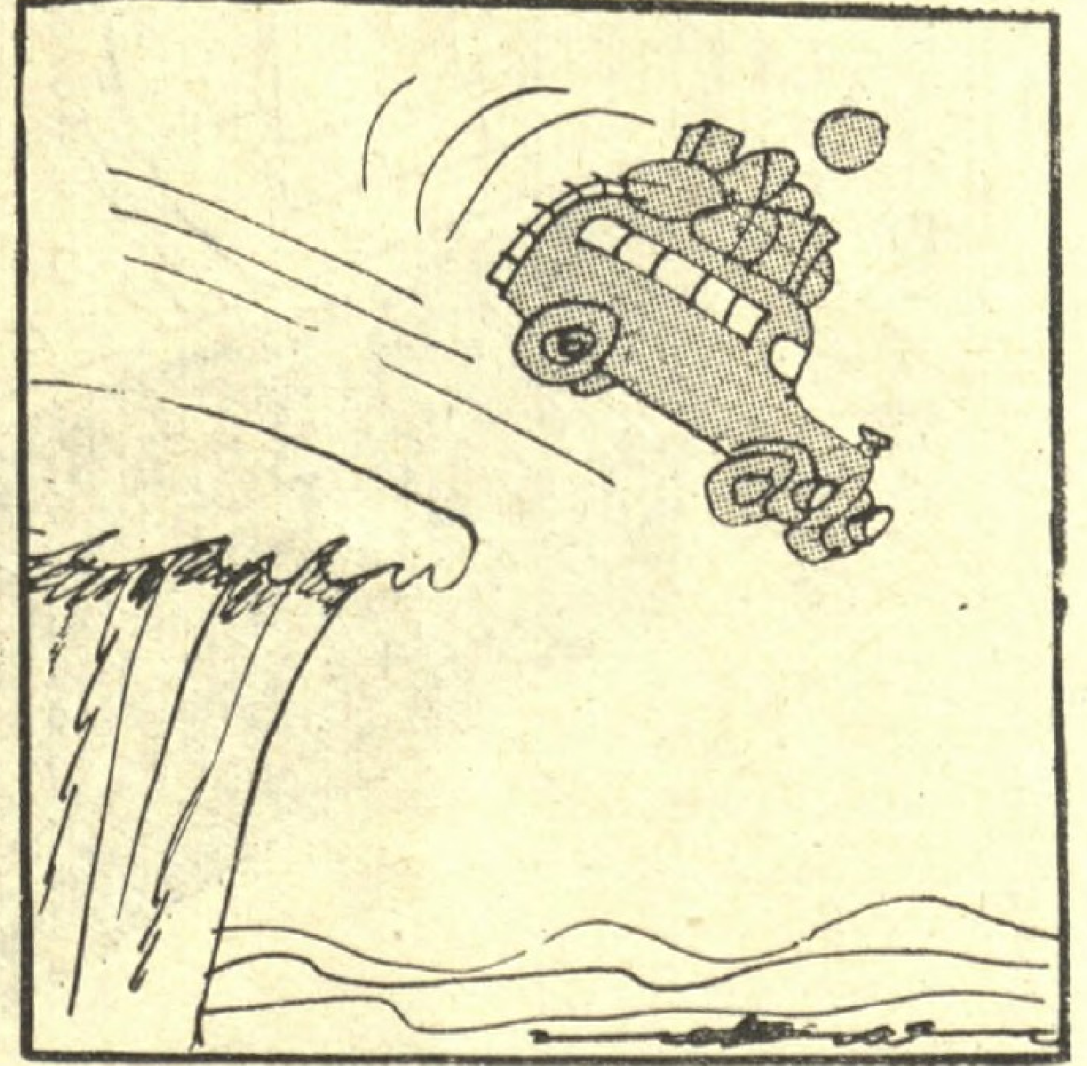
TAŞIT VASITALARIMIZIN SEFER YAPTIKLARI YOLLAR :

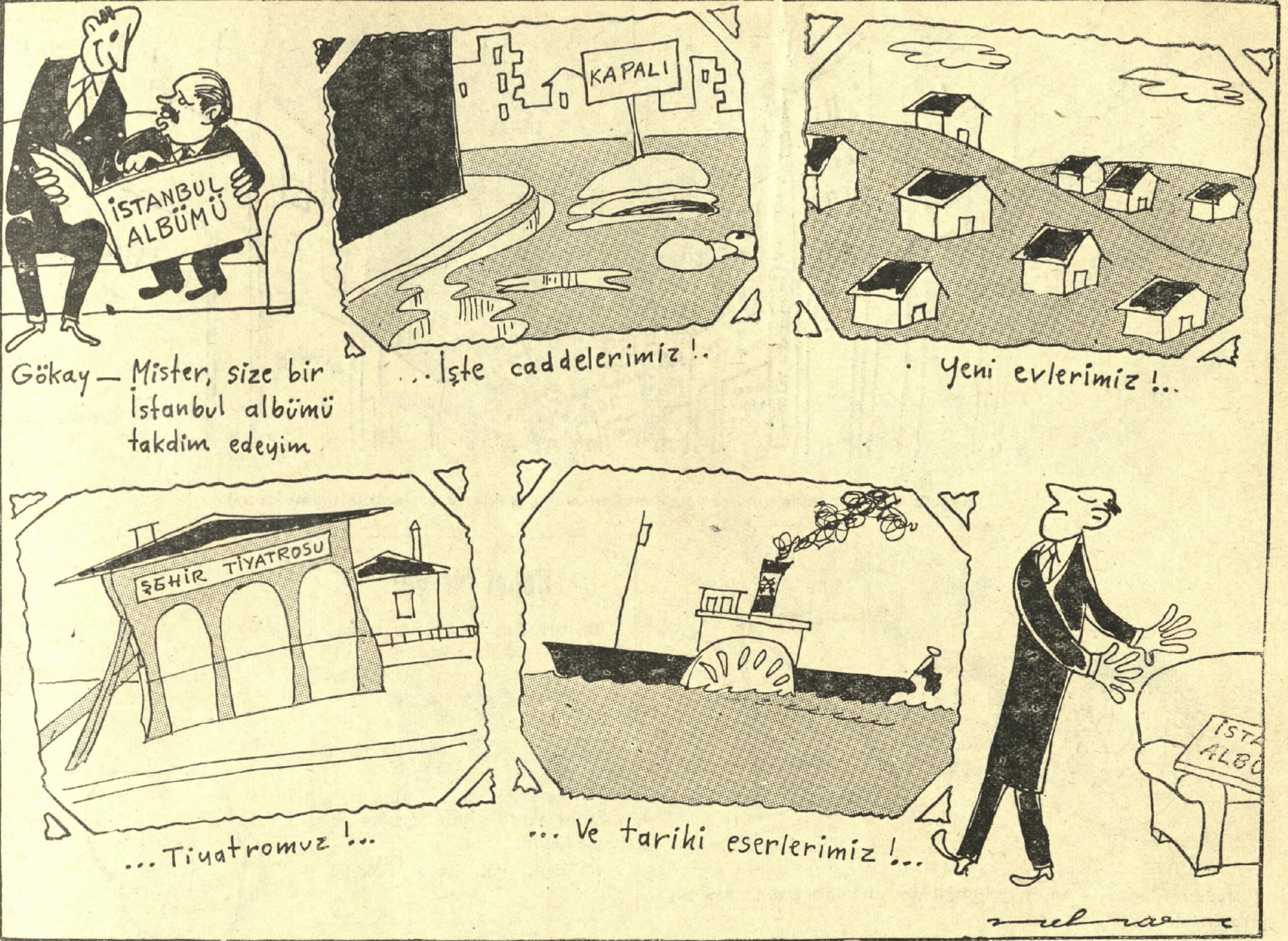
Kara yolu!..

Deniz yolu!..

Hava yolu!..

Valimizin New York Valisine İstanbul albümü vermesi münasebetiyle!..

O biçare oradan ayrıladursun, biz gelelim güzel kıza... Güzel kız, hiç şüphesiz, Hakkının aksıra tıksıra ayrıldığı zamandan çok daha evvel, Beyoğlunun ünlü pastahanelerinden birinin separesinde, «lâl-i yâr ağzında ammâ vâpesin olmuş nefes» mısraını arasıra hatırlatacak bir vaziyetteydi. Karşısında, umumiyetle Esat Mahmudun romanlarındaki erkeklere benziyen geniş omuzlu, işe yarar derecede kalın dudaklı, şakaklarının bulunduğu tarafları kırlaşmış, kara yağız bir olgun adam vardı. Neclâ, bir müddet sonra bu olgun zatın kucağına geçkin bir meyva gibi pattadak düşmek üzere, ünlü pastahaneden ayrılırken, birdenbire nişanlanacağı genci hatırladı ve bir âh etti. Olgun zat bu hafif feryadı, havanın yağışlı olmasından doğan hayrete hamletti. Sonra kızın koluna hamle ederek onu dışarı götürdü. Çıktılar. İki saat sonra, Neclâ geçici âşıkından ayrılırken ona randevu veriyordu:

— Haftaya ayni saatte,, ayni yerde...

Ve, vicdanının bulunduğu yer yorgun argın çırpınarak, Hakkı'ya iki satırlık bir kart yazmak üzere postahaneye yürüdü.

Ertesi günü iki genç buluştular yeniden. Artık delikanlının sabrı gereği kadar tükenmiş, işler de aleniyete dökülmüş olduğu için, acele bir nişana karar verdiler ve tarih tesbit ettiler. Hakkı, yağmur altında beklerken kazandığı nezleden hâlâ kurtulamamıştı. Aksırıyor, tıksırıyor, sık sık da burnunu çekmek ihtiyacını duyuyordu. Bereket, görgüsü mendil kullanmasına mâni olmuyordu. Derken efendim, alelacele yaptırdığı yüzükleri sevgilisinin parmağına takacağı gün geldi. Merasim, tören filân, herşey tamamdı. Yalnız güneş noksandı. Yani hava yine, talihlerine, kapalıydı ve bardaktan boşanırcasına bir sağanak başlamıştı.

Tamam yüzükler takılırken Hakkı Coşkun, cânü gönülden bir aksırınca Neclâ dayanamadı, güldü. Hakkı:

— Amma azılı nezleymiş ha... dedi. Bak sevgilim, tam mânasiyle aşk uğrunda nezle oldum işte... Bugün tam bir haftadır. Hatırlıyor musun? Geçen hafta bugün seni beklerken yağmur yağıyordu da yine böyle, ıslanmış, nezle kapmıştım...

Neclâ birdenbire hafif bir çığlık kopardı. Ondan sonra kahkahayla gülmeğe başladı.

— Ne gülüyorsun şekerim? diye sordu, nişanlısı. O zaman Neclâ büsbütün fıkırdadı:

— Hiç, dedi, geçen hafta senin başına gelen, bugün kimbilir kimin başına geliyordur, ona gülüyorum...

O dakikada, karayağız, olgun adamın kendisini beklediğini hatırlamıştı.

— *Hikâyeci* —

BİLMİYOR!

Delikanlı — (Nişanlısına) Bir söz vardır: Hareketsiz öpüş, tuzsuz yemeğe benzer, derler.

Nişanlı — Şey... Bilmem... Şimdiye kadar hiç...

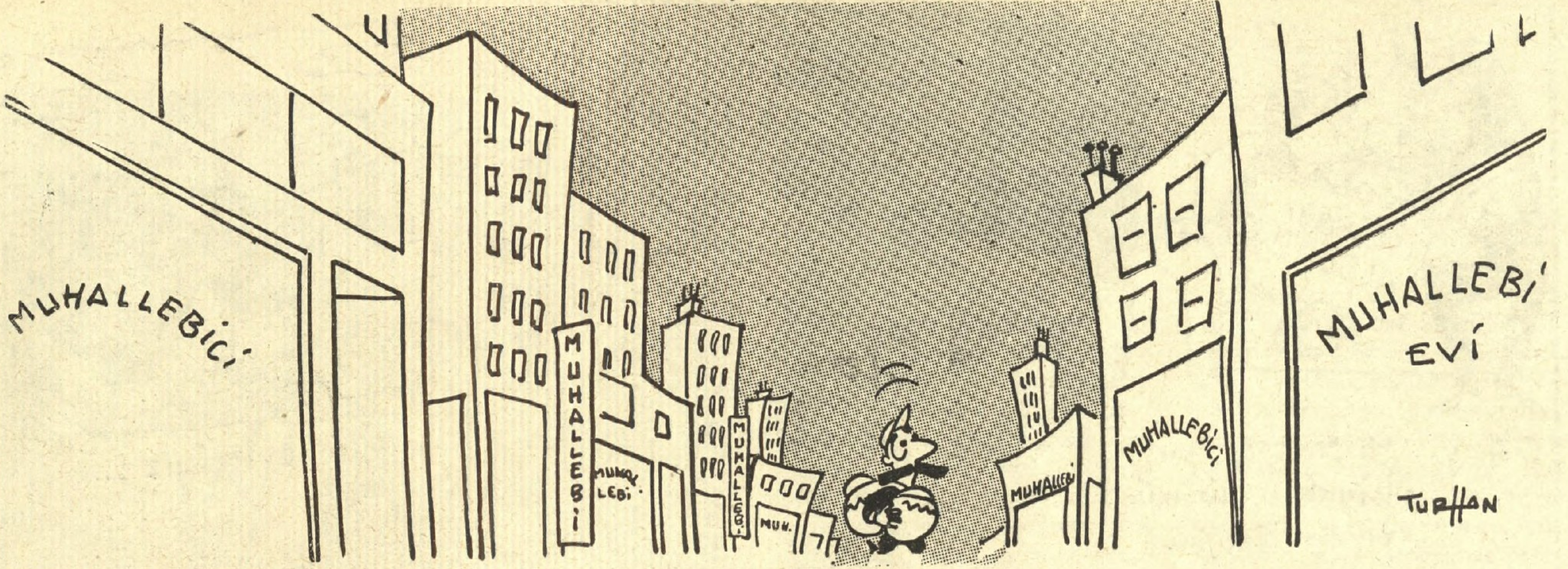
Delikanlı — Anlıyorum... Bu senin tadını bilmiyorsun değil mi?

Nişanlı — Yok, hayır... Tuzsuz yemeğin tadını bilmiyorum!

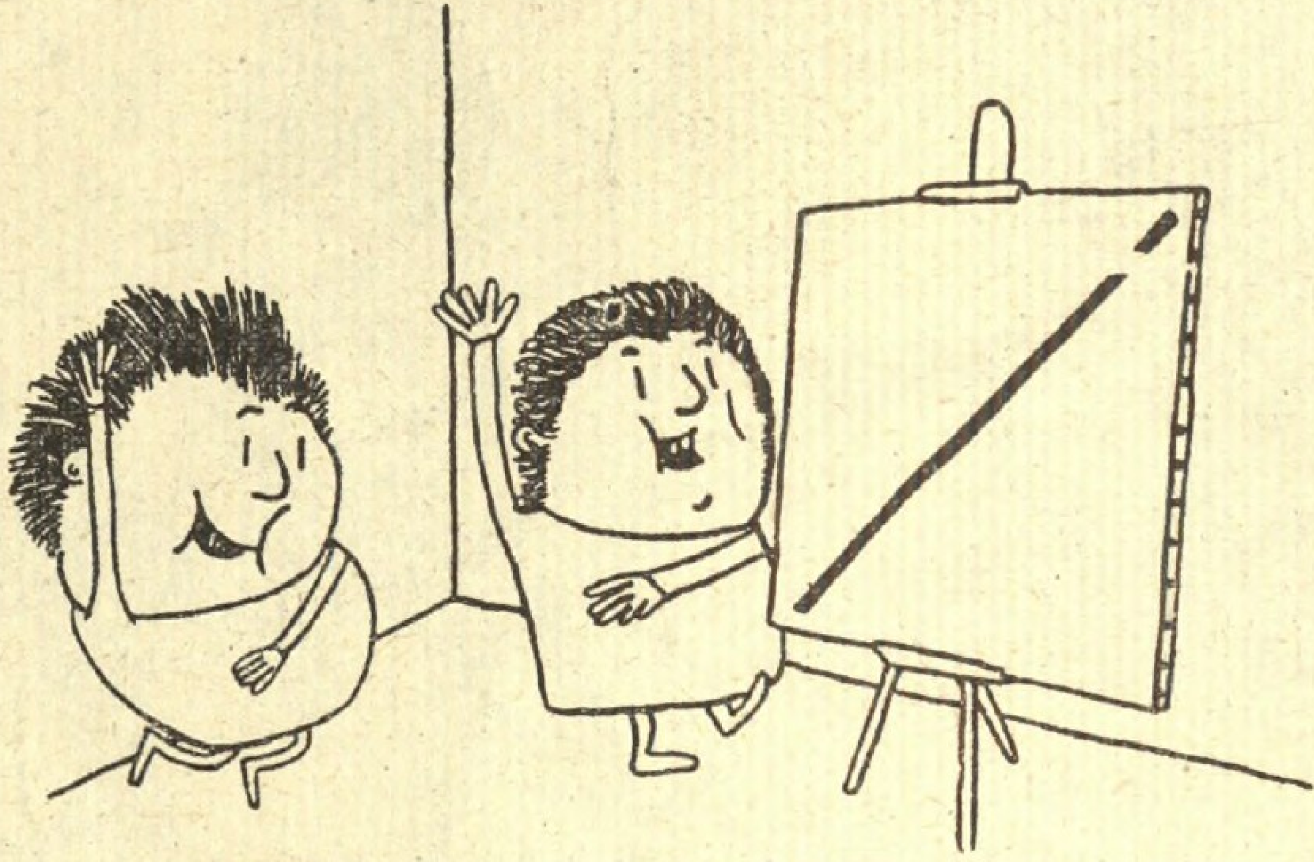

KOCA BULMA İDAREHANESİNDE :

— Bunlar biraz kullanılmıştır,, ehven fiyata elden çıkarmak istiyoruz!...

Anadolulu — Şu İstanbullular için «muhallebici çocukları» derlerdide inanmazdım!..

Modern ressam — Ah ey iğri çizği! Ey ulvî iğri çizği!.. Sen bir şahesersin!..

Rahat bir yer

İki arkadaş sokakta rastlaştılar. Biri, ötekine sordu:

— Senin için, yeni bir işe girdi, dediler. Gerçek mi?

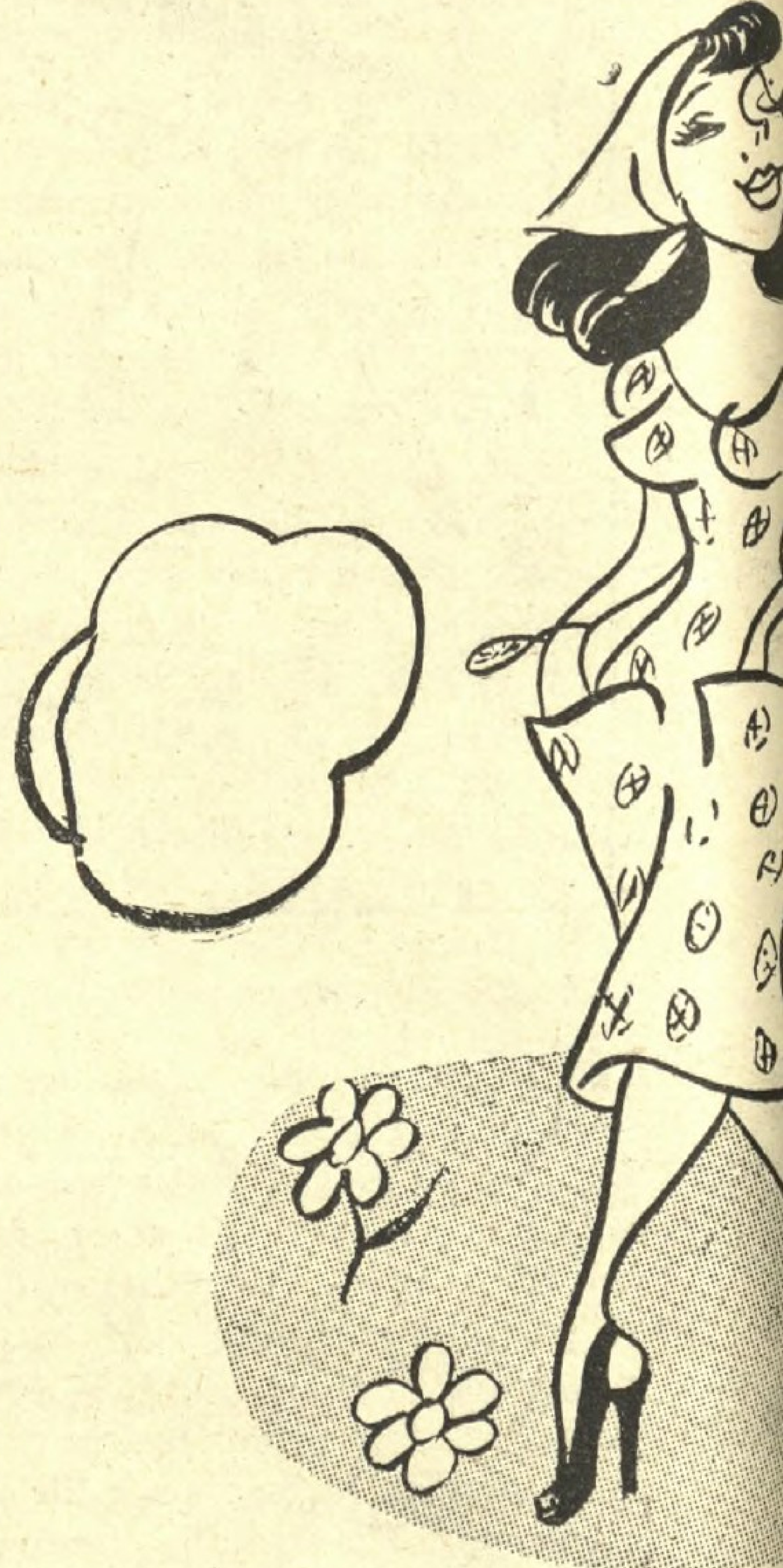
— Evet!.

— Bâri yerinden memnun musun?

— Nasıl memnun olmam, a birader? Bütün gün uyuyorum.

— Acaip!.

— Evet, ya!. Gece bekçisiyim!.

— Ne olur sevgilim, sen

— Söyle karıcığım, doktoru mu çağırayım, terziyi mi?..

YARISI

Bay Nejad arkadaşları arasında yalancılığı ile meşhurdur. Onu tanıyanlar, hiç bir zaman sözüne inanmazlar, yarı yarıya tenzilât yaparlardı.

Nejad bir gün pürtelâş kalemden içeri girdi ve arkadaşlarına:

— Çok şükür, dedi, bu gece bizim refika kurtuldu!

Arkadaşları tebrik ettiler:

— Oh... Gözün aydın... Oğlan mı, kız mı?.

— Oğlan, hem de ikiz!

— Ne... ikiz mi?.

Nejad, bir lâhza durdu ve gülümsiyerek:

— Bir tane ama, dedi, inandırmak için ikiz demek mecburiyetindeyim... Nasıl olsa yarısını iskonto edeceksiniz!

90

Zaman geçtikçe!..

Karısiyle geçinemiyorlardı. Karısı her vesile ile kocasına çatıyor; sonra da sanki bütün kabahat kocasında imiş gibi mazlum bir bîçare tavrı takınıyordu.

Bir gün aralarında şiddetlice bir kavga oldu. Neticede hanım yapıp ettikten sonra koltuğun üzerine yıkıldı. Sanki ağlar gibi göz yaşlarını silerek:

— Ne talihsiz kadınım... dedi. Eskiden bana öyle mi muamele ederdin! Zaman en muhabbetli karı kocayı bile birbirinden ayırıyor!...

Kocası o hiddet zamanında bile nükte yapmaktan kendini alamadı:

— Ne yaparsın! Evlendiğimiz zaman her ikimiz de yirmi beş yaşındaydık... Halbuki şimdi ben kırk sekiz yaşındayım, sen yirmi sekiz yaşında!...

— Bir mayo almak istiyorum...
— Rica ederim karıcığım, yaz gelmeden yüzmeye başlama!..

ökçesiz iskarpin giysen!..

Kısmet

Bay Bahir, o sabah yataktan kalkmak istemiyordu. Karısı, şık, güzel ve çapkın Bayan Fişmekân söylendi.

— Haydi, tembelliği bırak... Biraz çalış, para kazan!

Bay Bahir gerinerek cevap verdi:

— Kısmet insanın bazan yatağına gelirmiş...

Bayan Fişmekân, müstehzi bir tebessümle:

— Sen içinde oldukça, hiç zannetmiyorum!... Dedi.

Netice

Genç kız sabırsızlıkla beklediği delikanlının geldiğini görünce merakla sorar:

Babamla konuştun mu?

— Konuştum.

— E?...

— Seni almak istediğimden bahsettim, bankada beş bin lira param olduğunu söyledim...

— Sonra ne yaptı?

— Ne yapacak benden elli lirar borç aldı!

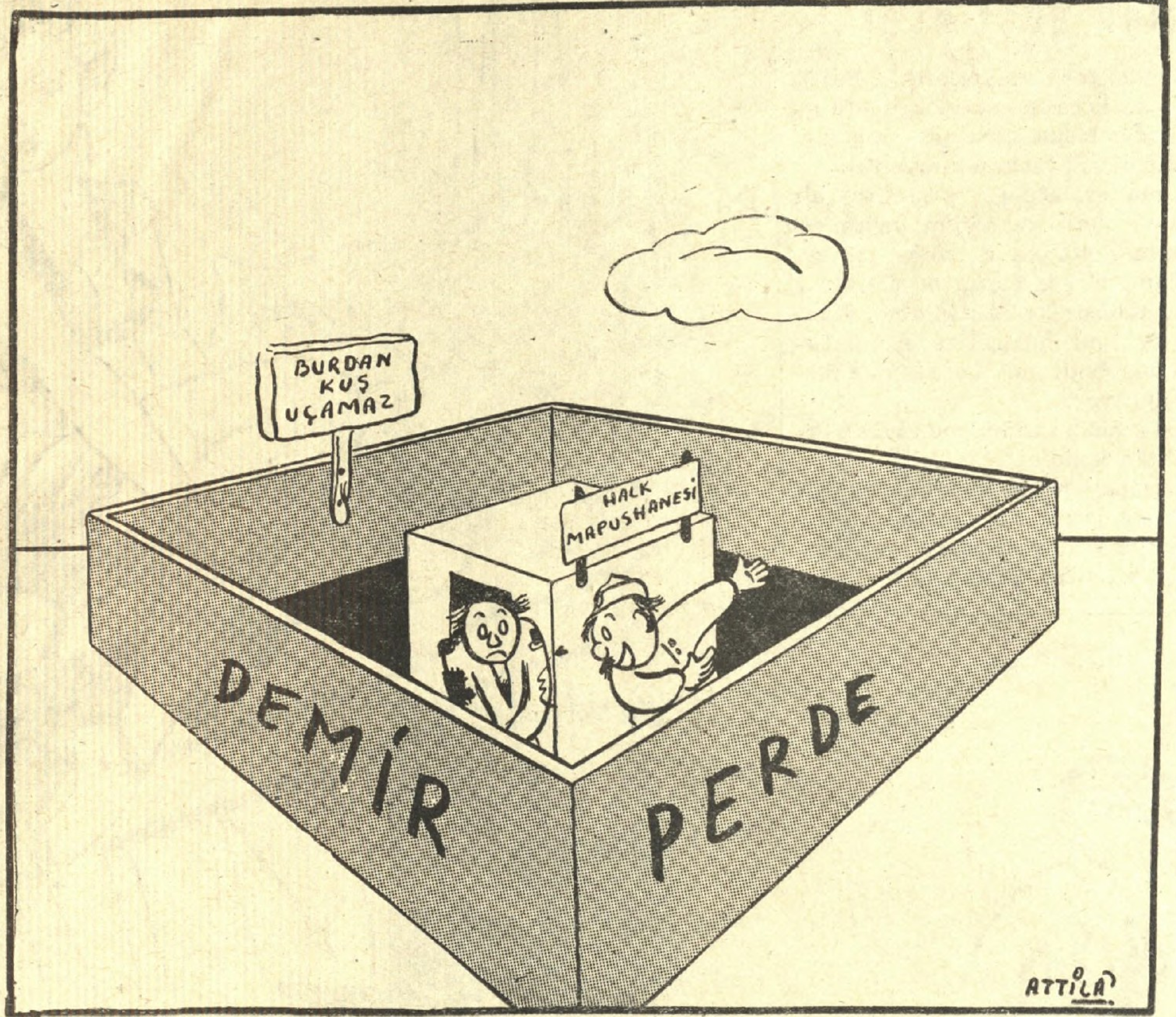

— Doğrusu, tam bir ev kadınısınız!..

YEŞİL YANDI GEÇI..

RUSYADA UMUMÎ AF İLÂN EDİLDİ : (Gazeteler)

— Affedildin, artık hürsün...

HİKAYE

İlândaki kız

O gün nisanın tam hakkını veren bir bahar havası vardı. Üç kafadar kahvehanenin caddeye bakan terasında yârenlik etmekteydiler. Bir ara Suat karıştırmakta olduğu gaztede gözüne ilişen şu bir kaç satırı yüksek sesle okudu:

«18 yaşlarında, kumral bir kızım. Arkdaşalarım güzel olduğumu söylüyorlar. 20 - 30 yaşlarında namuslu bir erkekle arkadaşlık etmek istiyorum. İstiyenlerin Masume rümuzuna yaz malarını rica ederim...»

Bu küçük ilân ortalığı neşelendirmeğe kâfi geldi. Necmi:

«Hemen mektup yazalım,» dedi. «Bir yerde randevu veririz. Sonra gidip bir güzel alay ederiz.»

Öteki ikisi zaten bu hınzırlığa çoktan hazırdı. Atillâ mektup yazmak işini üzerine aldı. Zira ciddî gibi görünen matrak mektuplar karalamakta hususî bir kabiliyeti vardı. Mektubu «Selim Kocayiğit» isminde muhayyel bir şahsın ağzından yazdı. Adresini verdi ve «Masumeden» cevap ve randevu beklediğini söyledi.

Cevap bir kaç gün sonra geldi. Yalnız Attilâ mektubu almak için postaneye kadar gitmek zorunda kaldı. Zira annesi:

«Burada böyle birisi oturmuyor», diye postacıyı geri çevirmişti.

Mektup pembe zarf kâğıda incecik bir yazıyla yazılmıştı ve esans kokuyordu. Kızın buluşma teklifi şu şekildeydi:

«Eğer benimle tanışmayı hakikaten arzu ediyorsanız, önümüzdeki hafta salı günü saat 3 te Ferah pastahanesine elinizde bir Şafak mcmuası ile geliniz. Ben orada olacağım. Bir müddt oturup mecmuayı okuyun. Siz pastaneden çıkarken ben de ayağa kalkıp sizinle beraber çıkacağım...»

Attilâ, «kâfir!» diye homurdandı, «ihtiyatlı hareket ediyor.»

Hemen Suat'la Necmi'yi evine çağırdı, kızın mektubunu onlara gösterdi. Üç arkadaşın keyfine pâyan yoktu.

Necmi ile Suat, Attilânın evinden çıktıktan biraz sonraydı ki Ncmi'nin aklına parlak bir fikir geldi:

«Yahu, Suat, kız mektup zarfının arkasına adresini yazmış. Benim aklımda. Niçin gidip evine bir bakmıyoruz? Belki kendisini görmek bile nasip olur.

Suat derhal razı oldu ve o akşam üstü ikisi birden Fatihe gittiler. Sokağı bulmaları zor oldu. Burası arada sırada Belediyeyi tenkit için gazetelere basılan resimlerdeki gibi bir sokaktı. Yani kısacası bakımsız, çamur deryası bir yer... İki arkadaş bir hayli hayâl sukutuna uğramış olarak tek katlı, ufak bir kârgir binanın kapısını çaldılar. Kapı hafifçe aralandı ve kapıda bir kız göründü. Kara kuru, 20, 25 yaş arası bir şeydi. Cılız bir vücudu vardı ve galiba gözleri de hafif şaşıydı. Uğradıkları büyük şaşkınlığa rağmen Necmi kendini çabuk topladı ve:

«Affedersiniz, tüccar Abidin beyin evi burası mı?» diye sordu. Erkek sesine benzer bir ses:

«Hayır,» diye cevap verdi, ve kapı kapandı.

Bir müddet konuşmadan yürüdüler. Sonra Suat: «Arkadaşları güzel olduğunu söylüyorlarmış,» diye homurdandı. «İyi ki gelip baktık!»

Fakat Necmi'nin aklına mâhut parlak fikirlerinden biri daha gelmişti:

«Bana bak, Suat, bu mâceradan Attilâya kat'iyyen bahsetmiyeceksin. Randevuya onu gön deririz. Biz de bir köşeden bakıp eğleniriz.»

Salı sabahı Attilâ Kimin «Selim Kocayiğit» olacağını tâyin etmek için kur'a çekmelerini tavsiye etti.

Fakat diğer ikisi isteksiz durdular ve, «Mektubu sen yazdın, adres senin adresin, randevuya gitmek senin hakkındır,» diyerek onu kandırdılar.

Attilâ önce biraz naz ettiyse de bu işe hevesli olduğu belliydi.

«Nâlân Narin,» diye mırıldandı. «İnşallah cismi de ismi gibidir.» Ama bu şüpheci sözleri bile bir hayli ümitli olduğunu saklıyamıyordu.

Ferah pastahanesi oldukça kalabalıktı. Suatla Necmi kapıya yakın bir yere oturdular ve tetkike koyuldular. İçerde Fatihli dilbere benzer bir âfet henüz mevcut değildi. Saat üçe beş kala Attilâ içeri girdi. Yanlarından geçerken arkadaşlarına hafif bir göz kırptı... O kadar. Ortadaki bir masaya oturdu. Fevkalâde şık giyinmişti. Heyecandan pembeleşmiş yüzüyle her zamankinden daha yakışıklı görünüyordu. Elindeki Şafak mecmuasını çarşaf gibi açarak okumağa başladı.

İçeriye tek tük girenler arasında da Fatihliye benzer bir «Mâsume» görünmüyordu. Suat:

«Gelmezse yazık olur!» diye mırıldandı.

Attilâ 10 dakika kadar oturdu. Bir pasta yedi. Bir portakal suyu içti. Nihayet mecmuayı za rif bir hareketle katlayıp ayağa kalktı ve ağır ağır kapıya doğru yürüdü.

O sırada Necmi ile Suatın hay retten açılan gözleri önünde, köşedeki masaların birinden kumral bir kız ayağa kalktı. Ucuz ve sade, fakat zevkli giyinmişti. Yüzü ve endamı harikulâde güzel değil, fakat zarif ve çekiciydi. Attilâ tam arkadaşlarının yanından geçerken kız ona yetişti. Hafif ve lâtif bir ses:

«Ben Nâlân,» dedi.

Necmi ile Suat Attilânın heyecan ve sevinçle:

«Ben de Attilâ... Şey yani, Selim,» dediğini işittiler.

Nâlân ile Selim mahçup fakat memnun tebessümlerle oradan çıkadursunlar, iki arkadaş aval aval birbirlerine bakmakla meşguldüler. Necmi:

«Ee, hani Fatiht gördüğümüz kız?» diye mırıldandı.

Suat, «Bilmiyorum,» diye cevap verdi. «Yarın Attilâyı görünce anlarız. Belki de hizmetçiydi o.»

Başka bir şey konuşmadan dışarı çıktılar. Köşe başında Necmi durup içinde tanışma ve evlenme ilânları olan bir gazete aldı. Sonra başka bir pastaneye girdiler ve heyecanla ilân sayfasını açarak okumağa başladılar.

Eski Türk Mizahından

Sahne Hikâyeleri

ACEMİ FİGÜRAN

AKTÖR Burhanettin Anadoluya turneye çıktığı zaman - masraf olmasın diye - figüran götürmezdi, gittiği şehirde müstait gördüğü gençleri alır, ehemmiyetsiz rolleri yaptırırdı.

Yine bir gün İzmire gitmişlerdi, o akşam «Şerlok Holmese karşı Arsen Lüpen» piyesini temsil edeceklerdi. Oyunun başlamasına az kala Burhanettin bir aktöre ihtiyaç olduğunu düşündü, hemen paradiye giderek bir göz gezdirişte açıkgöz bir genç buldu:

— Delikanlı, sana piyeste bir rol vereceğim, yapar mısın?

— Yaparım abicim...

— Kısa bir rol: Sahneye gireceksin beni karşında bulacaksın. ,Elinde tuttuğun mektubu uzatarak: «Arsen Lüpen, sana Şerlok Holmesten mektup!» diyeceksin!. çıkıp gideceksin.

— Peki abicim, emret!.

Piyes başladı, sıra bu gence gelince hemen eline bir mektup tutuşturdular, söyliyeceği şeyi tekrar ettiler, şahneye ittiler.

Delikanlı sahneye girer girmez bağırdı:

— Merhaba Lüpçü Arsen, sana Şıllık Hürmüzden mektup!..

Burhanettinin bir anda kan beynine sıçramıştı ki, yukarıdan, paradiden de kahkahalar duyuldu :

— Yuuuu enayi, yuuu!...

Arkadaşlarının bu alayları karşısında delikanlı da birdenbire kızdı, elini karışlar gibi açarak paradiye doğru âvazı çıktığı kadar bağırdı:

— Nahh!.. Ulan yiğitseniz gelin de siz söyleyin!

O

NEZAKET

OTUZ sene kadar evvel Şehir Tiyatrosu (o zamanki Darülbedayi), Merkezî Anadoluda bir turneye çıkmıştı. Turup Eskişehire gelince, birinci akşam «Deyyus» piyesinin oynanacağı ilân edildi. Halk, şehre ilk defa gelen İstanbulun bu meşhur tiyatrosunu seyre koştu. Localar, koltuklar, sandalyeler doldu.

Vali ile belediye reisi, sandıklardan çıkardıkları İstanbulinlerini itina ile giyip gelmişler, en ön sıraya oturmuşlardı.

Oyun başladı, artistler birbiri ardınca girip çıktı, söyledi, konuştu. Nihayet sahnede tek başına kalan aktör, rol icabı bir kaç adım ileri yürüyüp göğsünü yırtar gibi yaparak bağırdı:

— Ben deyyusum, ben namussuzum, ben alçağım!

İşte tam bu sırada belediye reisi birdenbire ayağa kalkarak nazik bir eda takındı ve sanatkâra doğru mütebessim ve mahcup başını kaldırdı:

— Şehir namına estağfurullah!

«PERDE!»

AKTÖR Burhanettin, bir Ramazan gecesi Şehzadebaşında ilk defa «Neron» u temsil ediyordu. Birinci perde Romada imparatorluk sarayının taht salonunda geçiyordu. Romalı kumandanlar Neron'u imparator ilân edecekler. Neron rolünü yapan aktör Burhanettin de portakal sandıklarından yapılmış ve üzeri halılarla örtülmüş tahta azametle çıkıp oturacak ve perde inecekti!

Birinci perde ayni şekilde başladı. Konuşuldu, bağırıldı ve nihayet Romalı kumandanların kararı verildi.

Aktör Burhanettin pürazamet, sahte tahta doğru yürüdü, basamakları çıktı ve ayni azametle oturdu. Fakat oturmasiyle beraber, portakal sandığının kırılması, kalçalarının içeri girmesi ve ayaklarının havaya kalkması bir oldu.

Aktör Burhanettin, kaza anına kadar eksik etmediği azametiyle ayaklarını sallıyarak haykırdı:

— Perdeee!...

O

YIKILAN TAHT

CUMHURİYETİN ilk günlerinde, Naşit, sahnede kral rolüne çıkmıştı.

Yine portakal sandıklarından kurulmuş tahta çıkıp oturmak üzere iken, incecik tahtalar çatır çatır çöktü ve kral hazretleri içerisine gömüldü.

Ahalinin kahkahaları arasında Naşidin şöyle haykırdığı duyuldu:

— Görüyorsunuz ya, artık bütün tahtların yıkıldığı bir asırda yaşıyoruz!.

— Söyle bakayım : Dünyada ilk buseden daha tatlı ne var?..
— İkinci buse!..

Dünya Mizahından

V A Z İ F E

— Ne ateşli buse! Camı bile eritti!...

Bahar, vaktinden evvel gelmiş, kestane ağaçları yapraklanmış, meyvalar çiçek açmıştı. Şehrin sokaklarında sıcaktan bunalanları, kırlardan esen tatlı, ılık kokulu bir meltem âyartıyordu. Roméo Juliette'e (Vaka 1953 de geçer).

— Seninle menekşe toplamağa gitsek mi. Nerdesin sevgilim? dedi.

— Ben de aynı şeyi söyliyecektim hayatım, ne iyi olur...

Juliette, emprime organtinden yaptırdığı baharlık elbisesini yeni terziden almıştı, geniş kenarlı hasır şapkasıyla giymek için tam zamanı idi.

— İyi ama nereye gidelim?

— Şehrin dışındaki Parissy Ormanına, orada yemek te yeriz.

Kız geniş etekli organtin robunu, erkek te yeni ütülü keten elbisesini giydi, iki sevgili hayatlarından memnun yola çıktılar.

Bindikleri banliyö treni, onları, birçok istasyonlardan geçtikten sonra Parissy Ormanına bıraktı. İki genç, ağaçların gölgesinde, çimenlerin arasında, binbir renkli çiçeklerin kokusundan ve saadetten sarhoş elele dolaşmağa başladılar...

Romeo, her menekşe buluşta koparıp sevgilisine veriyor, Juliette de zahmeti için ona dudaklarını uzatıyordu, (dudak rujuna kim aldırır!) gören yoktu ya... Menekşelerden bir buket, öpücüklerden bir buket olmuştu...

Fakat, bahar güneşinin tesiri ile yalnız menekşeler fışkırmamış, yem yeşil otlar da büyümüş, köpükten rahat bir yatak gibi insana dinlenme arzusu veriyordu...

Juliette yorgun (pek te değil ya!) bu tabii şiltelerden birine kendini attı. (Organtin elbisye kim aldıracak!) Romeo da yanına uzandı (o da keten elbisesinin ütüsüne aldıracak değildi ya!). Üstlerinde bahar dallarından bir kafes olmuştu. Etraf sessizdi,, arasıra kuş cıvıltıları duyuluyor, arada bir kukumav bağırıyor, sonra yine sessizlik devam ediyordu... Derken bir ses bu sükûneti bozdu, ne kuşların cıvıltısına ne de kukumavın bağırmasına benziyordu, daha çok karga sesi gibi bir şey. Başlarını kaldırdılar. Orman bekçisi kaşlarını çatmış tepelerinde duruyordu.

— Yakaladım sizi, dedi. İşler yolunda, değil mi?

Bunu söylerken cebinden kalemini defterini çıkardı.

— Söyleyin bakalım, adınız, soyadınız?

Âdemle, Havva diyemezlerdi ya, biraz daha giyiniktiler, bu ahlâk zabıtasından kurtulmak için bir çare lâzımdı.

Juliette cevap yerine, baştan çıkarıcı bir tebessümle adama yaklaştı.

— Bekçi efendi, kötü bir şey yapmıyorduk ki...

— Yaa! Demek kötü bir şey yapmıyordunuz, gelip geçenlerden utanmadığınız için sizi tebrik edeyim bari. Hadi uzatmayın cevap verin.

Juliette'in aklına parlak bir fikir gelmişti.

— Bir kere biz evliyiz.

— Ne? Bu daha beter, özrünüz kabahatinizden büyük, hem ikiniz de evlisiniz, hem de karınızı, kocanızı aldattığınızı bir mâzeretmiş gibi söylüyorsunuz. Halinizden ne mal olduğunuz anlaşılıyordu zaten.

Romeo atıldı:

— Bırakın ben anlatayım, biz ikimiz evliyiz, yani o benim meşru karım, ben de kanun önünde onun kocasıyım.

Bekçi büsbütün şaşırdı:

— Rezalet, hem evlisiniz, hem de eviniz olduğu halde mesire yerlerini yatak odasına çeviriyorsunuz. Dünyada amma garip insanlar varmış .

Romeo işlerin biraz yoluna girdiğini zannederek:

— Kabahat bizde değil, yersizlikte, dedi. Ev bulamadığımız için, kayınvaldemlerde oturuyoruz. Onların gözü önünde de sevişemeyiz ya, daha ayıp olur değil mi?

Bekçi hiç böyle hem vazifesine, hem de vicdanına dokunan bir hâdise karşısında kalmamıştı:

— Evet ama, ne yapalım ki ben de vazifemi yapmağa mecburum. Sizi cezasız bırakırsam yine tekrar edersinzi ve Ormanda gezenlere, çocuklara kötü bir manzara gösterirsiniz.

Mesele çatallaşmıştı, nihayet Juliette hal çaresini buldu:

— Bakın bekçi efendi, dedi. Bir çare var, siz bizden biraz uzakta oturun (pek yakın değil tabii) geçen olursa bize haber verirsiniz, zaten vazifeniz gözkulak olmak değil mi?

Bernard GERVAİSE
Fou - rire'den

FRANSADA ESTETİK BURUN AMELİYATLARI YAPILIYOR :

— Hayır doktor, katiyyen kabul etmem... Bu benim seçtiğim burun değil!..

— Burnunuzu küçük bir ameliyatla istediğiniz şekle sokabiliriz!
— Aman doktor, ameliyattan sonra bu şekle girdi işte!..

— İşte size tam istediğiniz gibi bir Parisli burnu!..

Beyaz gömlekli, beyaz boneli hasta bakıcı kız, doktorun yanında bir hastası bulunduğunu söylemiş, onu bekleme odasına almıştı.

Girdiği yer, bekleme odasından ziyade, zengin bir evin misafir salonuna benziyordu. Yalnız, bir köşede, küçük bir masa üstünde duran resimli kitaplar ve mecmualar, insana, bir doktor muayenehanesinde bulunduğunu hatırlatıyordu.

Fatma, hem can sıkıntısını gidermek, hem heyecanını unutmak için, bu mecmuaları karıştırmağa başladı. Çoğu, estetik cerrahiye ait şeylerdi. Cerrah eli değmeden evvelki yüzlerle, ameliyat geçirdikten sonraki yüzleri mukayeseli olarak gösteren fotoğraflar hakikaten hayran olunacak kadar ilerlemiş bu tıb şubesinin ne mucizelere kâdir olduğunu gösteren canlı örneklerdi. Kemerli burunlar, dümdüz, çekme burunlar haline geliyor; yayvan, yılışık ağızlar, hokka ağız denilen biçime giriyor; buruşuk yanaklar, on beş yaşında genç kız yanağı kadar taravetli, canlı, körpe yanaklar oluveriyordu.

Bu resimler, Fatma'nın son tereddütlerini de gidermişti. Hasta bakıcı kız, on beş dakika sonra salonun kapısını açıp kendisini doktorun yanına çağırdığı vakit, emniyetli ,ümitli, sabırsız adımlarla muayene odasına girdi.

Doktor, orta yaşlı, güler yüzlü, sevimli adamdı. Onu ayakta karşıladı, gülümseyerek elini sıktı, yer gösterdi, oturttu:

— Buyrun madam, dedi. Galiba bir röportaj yapmağa geldiniz. Hasta ziyaretlerini kabul ettiğim saatte başka işle meşgul olmak âdetim değildir. Fakat gazetecileri çok severim. Onun için, onlara daima istisnaî muamele yaparım. Hem şu aralık başka hastam da yok. Kimseyi bekletmiş olmuyorum, onun için sizinle iki çift lâf etmekten ayrıca zevk duyacağım.

Fatma şaşalamıştı. Acaba adam alay mı ediyordu? Yoksa o anda aklını mı kaçırmıştı.

O kadar şaşalamıştı ki, doktor belki de kendisine değil, arkasına bakmaktan kendini alamadı. Doktor bir kahkaha attı:

— Niçin arkanıza baktınız, madam? diye sordu. Sizinle konuşuyorum. Odada başka kimse yok.

— Evet, yok, bana hitabettiğinizi anlıyorum. Ama sözlerinize hayret ettim. Gazeteci olduğuma nereden hükmettiniz?

Doktor ellerini açtı:

— Hastalarımın arasında bu kadar genç, bu kadar güzel bir kadın hiç bir zaman bulunmamıştır da ondan. Benim hastalarım, umumiyetle, ellisini geçmiş, orta yaşlılıktan öteye atlamış, vücutlarında ve yüzlerinde bir çok eksiklikler, bir çok da fazlalıklar gözükmeğe başlamış kimselerdir. Benim vazifem, onları, bulundukları yaştan geriye doğru çekip götürmektir. Halbuki siz hayat yoluna henüz çıkmışsınız, orta yaşa doğru ilerliyorsunuz. Benden isteyeceğiniz şey olsa olsa, bir mülâkat olabilir.

BENLİ FATMA

YAZAN: HATİCE VİLDAN

— Yanılıyorsuunz, doktor, mülâkata değil, tedaviye geldim.

Doktor, Fatma'nın yüzüne hayretle baktı.

— Tedaviye mi geldiniz? dedi. Sakın, asıl yanılan siz olmayasınız? Meselâ bir dahiliyeciyi ararken, yanlışlıkla benim kapımı çalmış olabilirsiniz.

— Hayır hayır, doktor. Adreste yanılmadığımı biliyorum. Hastalığım iç hastalıkları doktoru ile ilgili bir şey değil. Sizin estetik cerrahîde şöhreti bütün dünyaya yayılmış büyük bir profesör olduğunuzu biliyorum. Beni ancak sizin kurtarabileceğinize kanaatim var. Onun için size geldim.

Doktorun yüzünün çizgileri değişmiş, ciddileşmişti. Nev'i şahsına münhasır bir hasta ile karşılaştığına kanaat getirdiği anlaşılıyordu. Bir parça durakladı, düşündü, Fatma'nın yüzüne dalgın dalgın baktı, sonra masanın başına geçti, bloknotunu önüne çekti, kalemini eline aldı, suallerine Fatma'nın verdiği cevapları bir bir kaydetmeğe başladı. Bu sualler, daha ziyade, bir ruh hastalıkları doktorunun sorabileceği neviden şeylerdi.

Bu işi bitirdikten sonra, doktor, kalemini bıraktı, Fatma'nın yüzüne dikkatle bakarak sordu:

— Şimdi söyleyin bana bakayım, şikâyetiniz nedir, benden ne bekliyorsunuz?

— İhtiyarlıyorum, doktor. Sür'atle ihtiyarlıyorum. Saçlarımda birdenbire aklar peyda oldu, yüzümün muhtelif yerlerinde mevsimsiz kırışıklar beliriyor. Göz altlarımın sarkmağa başladığını hissediyorum. Buna derhal mâni olmak istiyorum. İhtiyarlık, benim için ölümden de beterdir. Biraz evvel, bir papaza günah çıkartır gibi, size bütün ruhumu açtım. Beni şu anda gayet iyi tanıyorsunuz. Güvendiğim tek adam olarak sizden beklediğim şifayı bulamazsam nasıl yeis içinde kalacağımı tahmin edebilirsiniz. Yalvarırım size, beni bu musallat fikirden, varlığımı tehdit eden büyük tehlikeden kurtarın.

Doktor ayağa kalkmış, odanın içinde bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Asabî idi. Durmadan ellerini uğuşturuyor, büyük bir kararsızlık içinde çırpındığı halinden anlaşılıyordu.

Nihayet Fatmanın karşısına gelip durdu, başını kaldırdı, onun ta gözlerinin içine bakarak:

— Madam, dedi, size hak vermemekle beraber, büyük ıztırabınızı anlıyorum. Hak vermiyorum, çünkü, sözlerinizde vehmin hissesi çok büyük. Iztırabınızı anlıyorum, çünkü kadın ruhunu hem iyi bilirim, hem size koyduğum mânevi teşhis bana bir çok şeyler öğretti. Arzunuzu yerine getireceğim; fakat evvelâ sizden bir söz almak isterim.

— Ne gibi söz, doktor?

— Hiç operasyon geçirdiniz mi?

— Hayır, hiç.

— Ameliyat olacak hastaların kendilerinden, yahut en yakınlarından bir taahhütnâme almak usuldendir. Hele tehlikeli operasyonlarda, ilk şart budur. Ben de sizden böyle bir taahhütnâme almak mecburiyetindeyim.

— Anlıyorum. Ne şekilde isterseniz taahhütnâme vermeğe hazırım, doktor.

— Güzel. Şimdi size bir noktayı daha açıklamak mecburiyetindeymi. Estetik cerrahideki şöhretime ve bilgime rağmen, ihtiyarlık alâmetleri henüz açıkça kendilerini göstermeden bunları önleme usulünü yüzde yüz keşfetmiş sayılmam. Daha doğrusu, keşiflerimi henüz tatbik etmemiş olduğum için, laboratuvar tecrübeleri mahiyetinden, pek pek bir kaç hafta evvel sıyrılabilen bu keşfilerimi tatbik sahasına koyup netice elde etmiş değilim. Bu vadide bulduğum tedavi usulünü ilk olarak sizin üzerinizde tatbik edeceğim. Razı mısınız?

— Razıyım, doktor.

— Yepyeni bir usul, hiç kimse için kullanılmadan ilk defa size tatbik edilecek, hiç korkmuyor musunuz?

— Neden korkacağım? Keşif sizin olduktan sonra, benim de size itimadım hudutsuz olduktan sonra, korkacağım ne kalır?

Doktor bir lâhza sustu. Fatma, ilâve etti:

— Söyledim ya, ölümü, erken ihtiyarlamağa tercih edermi.

— Hayır, ölüm tehlikesi bahis mevzuu değil. Ama, ne de olsa...

Bir kere daha sustu. Bir sandalye çekip Fatmanın karşısına oturdu:

— Bakın, size izah edeyim, dedi. Sizin yüzünüz gibi henüz bütün taravetini muhafaza eden bir yüzü, ileride belirecek kırışıklardan korumak için tatbik edilecek cerrahî usulü, çok cüretli bir iştir. Yirmi yaşında bir genci, guddelerinin, kanının, sinirlerinin ve adalelerinin bütün faaliyeterini olduğu yerde durdurmak suretiyle, olduğu yaşta muhafazaya teşebbüs etmek gibi bir şey. Bir tarafta tabiatin hiç bir kuvvete boyun eğmeyen amansız icapları var, öte tarafta fennin, o amansız kuvveti yenmeğe uğraşan gayreti. Elbette ki, galip gelecek olan tabiattir. Bu işde, fenle tabiati, dolu dizgin koşan iki lokomotifin yarı yolda çarpışmalarına benzetebiliriz. Çatışma, facia ile neticelenebilir. Bu ihtimalin önünü almadım değil. Tabiatı, elimde esir ettiğimi söyleyerek övünebilirim. Keşfettiğim usulü üzerinizde tatbik ettikten sonra siz, bugün ne iseniz, öyle kalacaksınız. Senelerin yüzünüze çizmek isteyecekleri izlerden, ömrünüzün sonuna kadar eser görülmeyecek. Kendiniz yüz yaşında olsanız bile, çehreniz bir genç kadın çehresinin bütün taravetini, bütün cazibesini muhafaza edecek. İsterseniz buna mucize diyebilirsiniz. Yalnız, tek mahzur, tâbir caizse bu işte bana ilk insan kobayı vazifesini görmeniz icabetmesi. Buna razı iseniz, hemen işe başlayabiliriz.

Fatma, doktorun ağzının içine bakıyordu. Beklediği, istediği, gece gündüz tahayyül ettiği buydu. Doktor, onun bütün hülyalarını yüzünde okuyormuş gibi, zihninden geçenlere, tam beklediği cevapları vermişti.

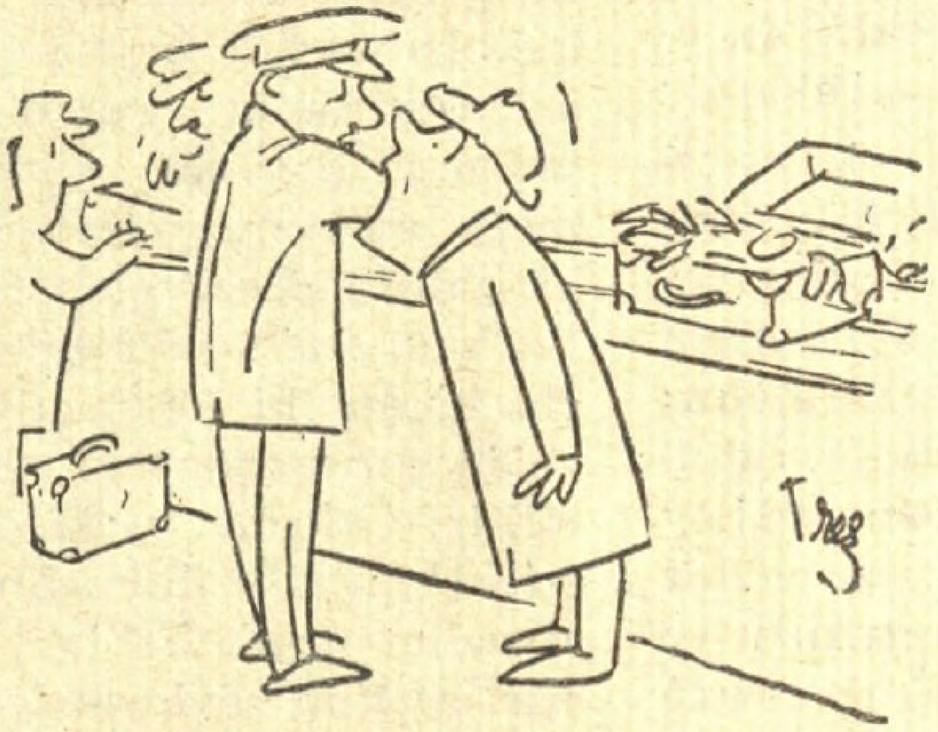
(Devamı var)

DÜNYA

— Anne, bak ablama, sun'î teneffüs yaptırıyorlar!..

— Le Hérisson —

Gümrük muayenesi!..

— İci Paris —

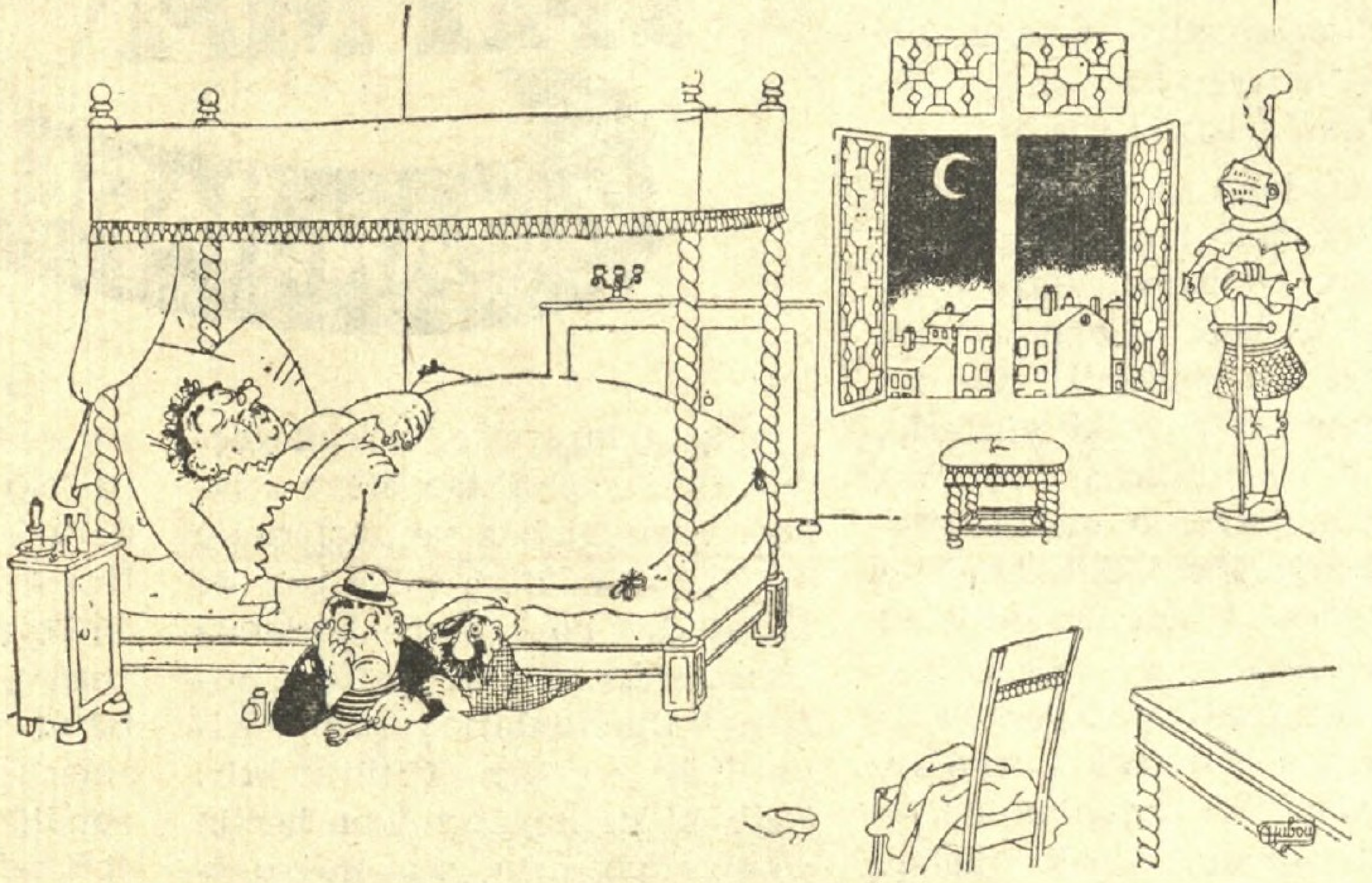

— Affedersiniz efendim, yakında bir polis gördünüz mü?.

— Hayır, görmedim....

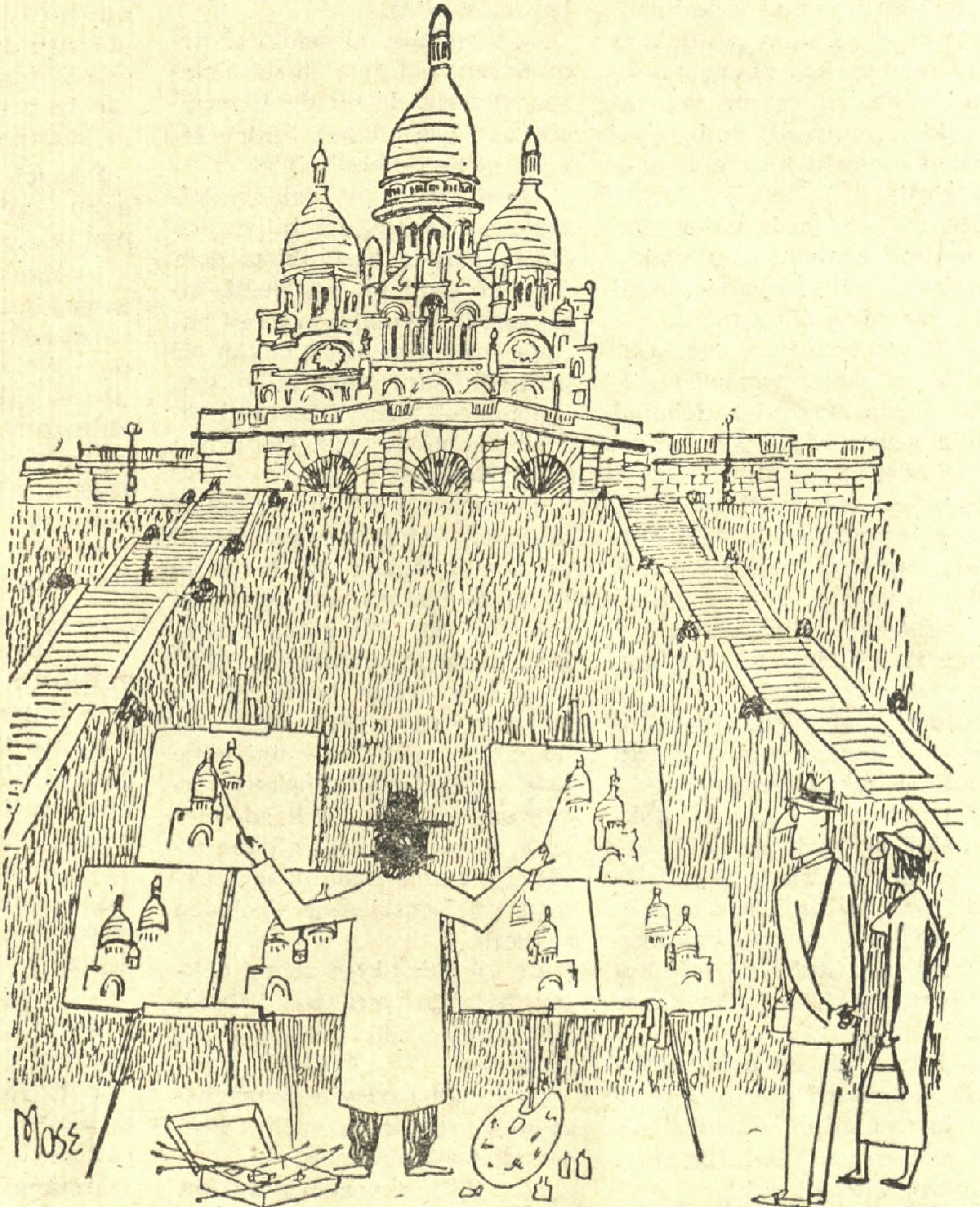
— Eh, öyleyse sökül bakalım cüzdanı!

— France Dimanhe —

Hırsız — Korkuyorum, galiba karyolanın üstünde biri var!..

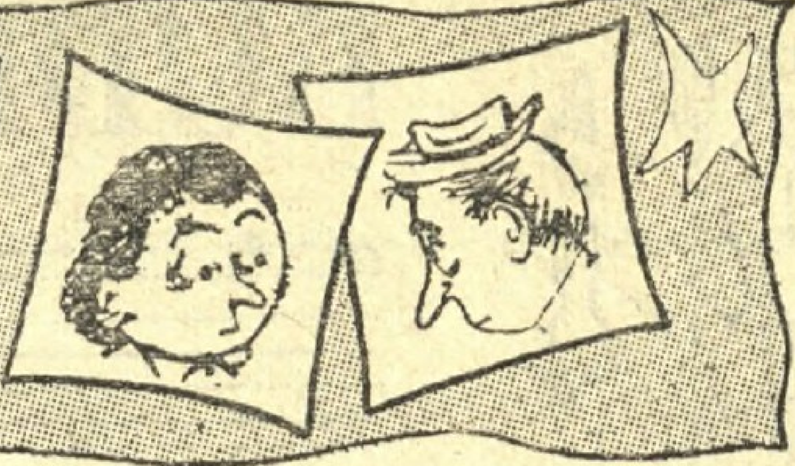
— İci Paris —

«Ar» yılı değil, kâr yılı!..

— İci Paris —

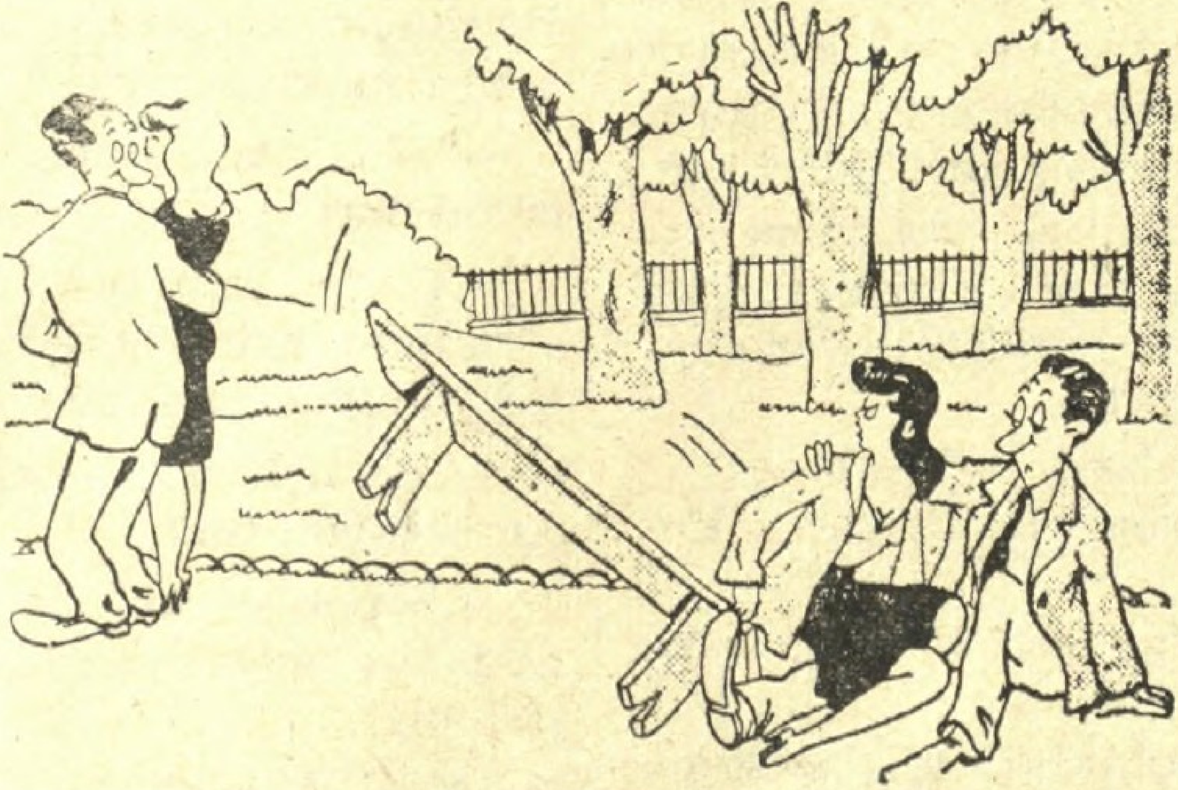
KARİKATÜRLERİ

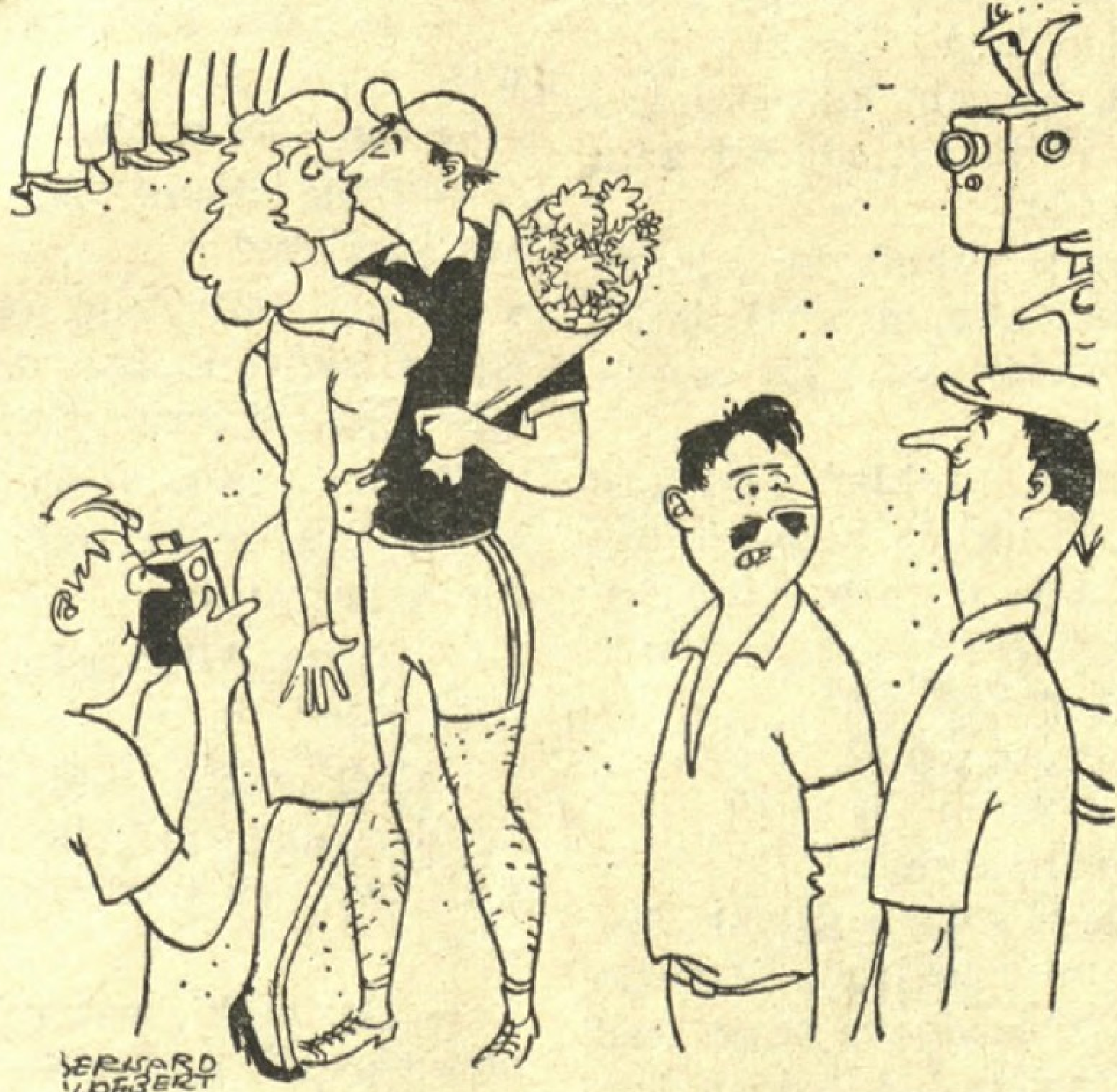

İKİZLER :

— Maşallah, ikisi de tıpkı baba!..

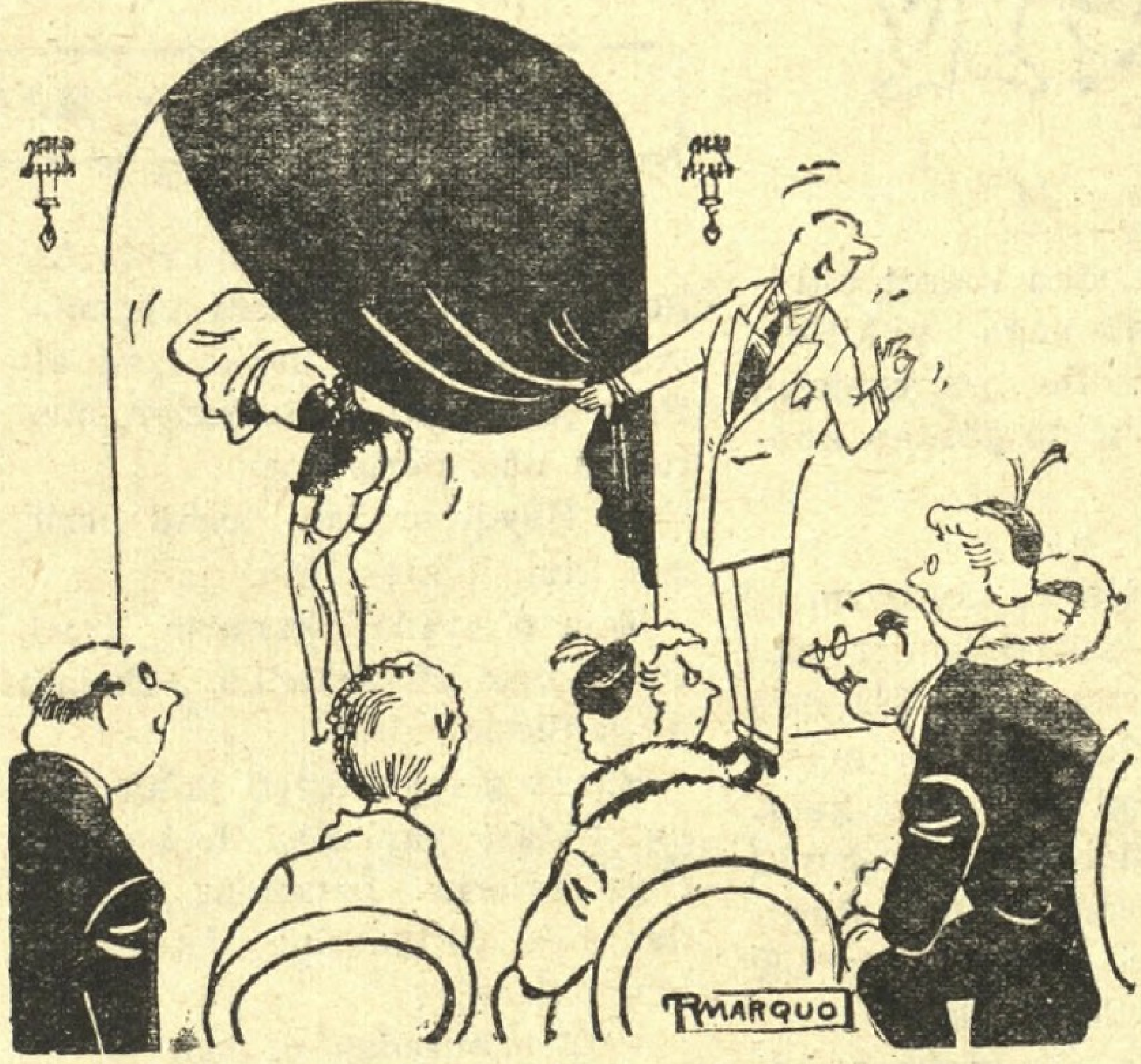
— Nasıl, ben sana mutlaka kollarımın arasına düşeceksin dememiş miydim?

YARIŞTAN SONRA :

— Ne dersin, şu herife benim karımı neye öptüğünü sorayım mı?

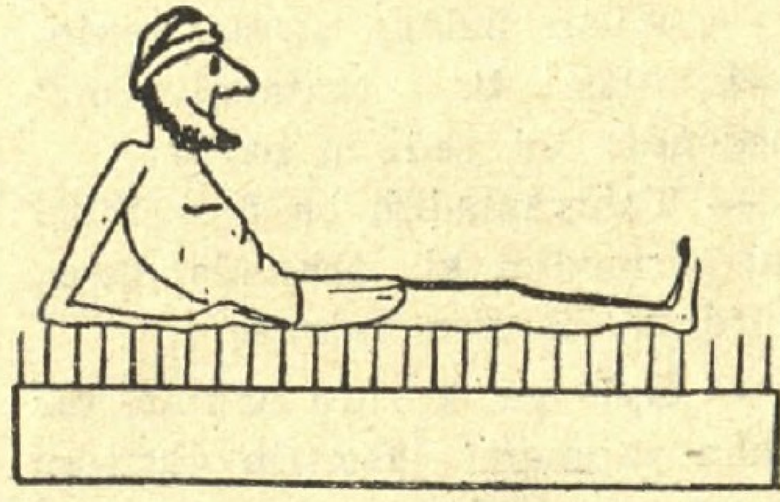
— Vaz geç, evde karına sorarsın, daha iyi!..

PARİSTE BİR DEFİLE :

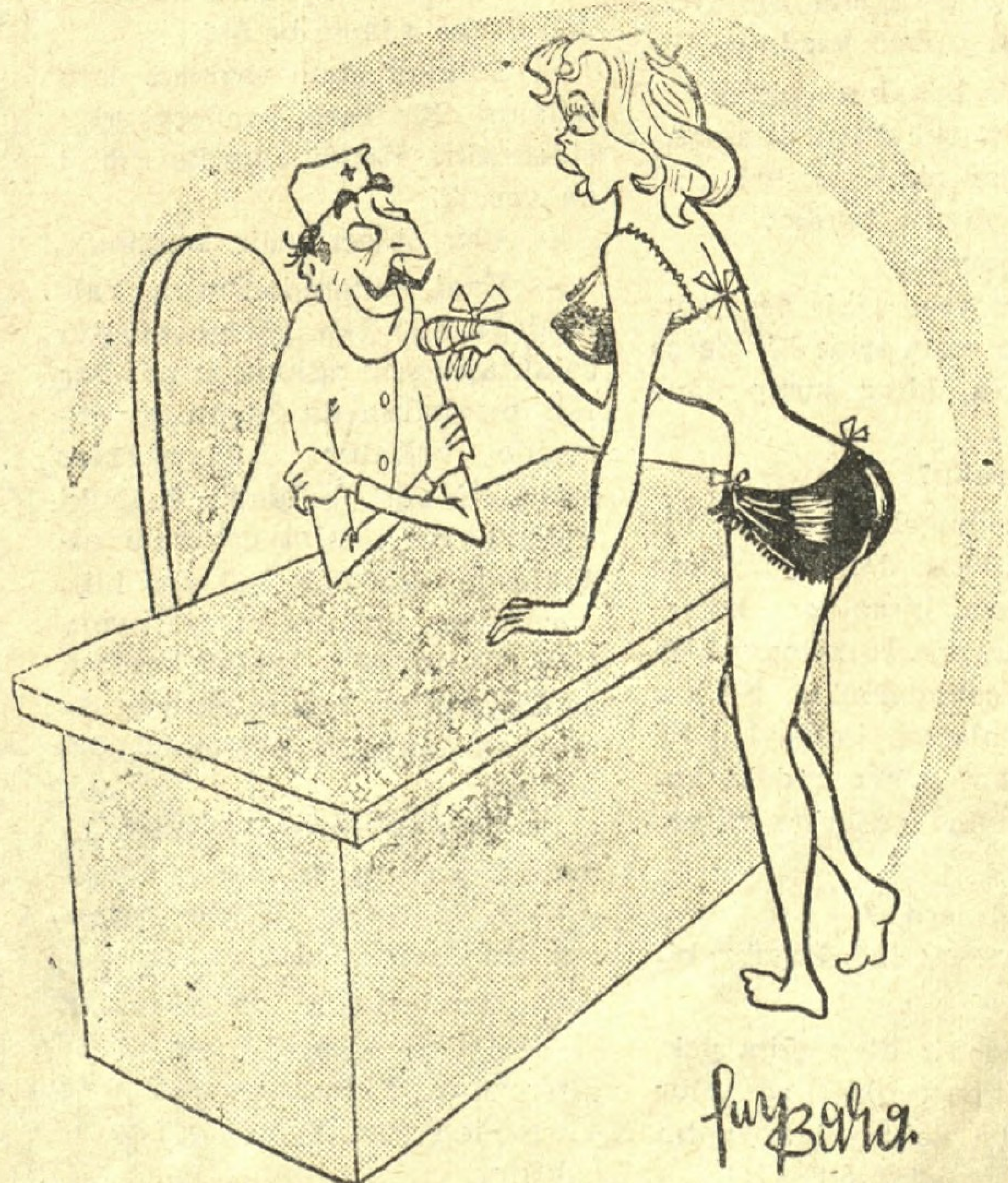
Terzi — Şimdi size «Mehtap» isimli en güzel eserimi takdim ediyorum!..

— İci Paris —

— Yastığınızı getirdim!..

— Le Rire —

— Oooh doktor, çok mu tehlikeli?.. Bakışlarınız beni korkutuyor!..

— Le Rire —

BODRUMDAN PALASA

★ YAZAN: HAMDİ VAROĞLU ★

Mizahî Roman : 24

Meseleni nneden ibaret olduğunu daha anlamağa vakitleri olmadan, Rafaelle yankesicisi, Palastan içerı girip gözden kayboldular.

★

Barın baş garsonu ile, barman, bütün öteki müstahdemler gibi havuz başı safası yapmakla meş gul oldukları için, barda, müessesseye henüz iki gün evvel kapılanmış olan iki acemi garson var dı. İkisi de tezgâh başında oturuyorlar, müşteri bekliyorlar, bir yandan da dertleşiyorlardı.

— Usta biraz daha gecikirse hapı yuttuk.

— Neden?

— Nedeni var mı be? İki saattenberi palavra atmaktan bıktım. Beş tane gâvur müşteri geldi, beşini de atlattım. Kokteyl istediler, kokteyl daha gelmedi dedim, bira ile savdım.

— Çüş!

— Nasıl çüş.

— Ulan, kokteyl gelmedi olur mu? Bana neye haber vermedin?

— Haber verseydim sen kokteyli nereden bulacaktın? Köşe başınaki bakkal Dimitriden mi alacaktın?

— Vay enayi vay be! Daha kokteylin ne olduğunu bilmiyor, Palas barına garson yazılmış.

— Neymiş bakalım kokteyl?

— Kokteyl sokaktan alınmaz.

— Tarladan mı koparılır?

— Barda yapılır, barda .

— Nasıl yapılır?

— Bak şu vazo gibi şeyi gördün ya. İşte onun içine bir parça bira koyarsın, biraz şurup ilâve edersin.

— Ne şurubu?

— Ne şurubu olursa olsun, viş ne şurubu olursa daha iyi. Biraz likör koyarsın, biraz rom katarsın, Ondan sonra, çalkalarsın. Bütün mesele çalkalamakta. Ne kadar iyi çalkalarsan kokteyl o ka dar güzel olur. Sonra kadehe koyar, müşterinin çenesine dayarsın.

— İçer mi dersin?

— Neden içmesin? Bayılır bile.

— Ha, ona bir diyeceğim yok. Yalnız, ayıltması biraz zor olur belki. Sen bu kokteylden yaptın da kendin hiç içtin mi?

— Çook.

— Hâlâ da yaşıyorsun ha? Aşkolsun vallâhi. Sağlam vücudün varmış. Yahu bu senin tarif ettiğin şeye kokteyl demezler, kusturma ilâcı derler be.

— Haydi oradan, cahil herif, sen kim, kokteyl kim.

Tam o sırada, kapıdan içeri, Palas müdürü Rafaelle, yakaladığı yankesici girdi.

Barda gerçi müşteri yoktu, fakat Rafael, yankesici ile konuşacağı şeylerin garsonlar tarafından bile işitilmesini istemediği için onlara :

— Ben buradayım, dedi, siz havuz başına gidin de su boşaltanlara yardım edin. Gideceğim zaman çağırırım, gelirsiniz.

Garsonlar çıktılar. Rafael, ellerini kalçasına dayadı, yankesicinin yüzüne dik dik baktı:

— Allah belânı versin senin, dedi, ulan beni tanımadın mı? Beğendin mi yediğin haltı?

— Tanıyamadım be âbi! Yüzünü görmedim ki,, arkanda duruyordum. Kusura bakma.

— Öyle ya, kusura bakma, bir daha yapmam! Herifin nasırına basıp arkasından pardon der gibi bir şey.

Yankesici, yılışık yılışık güldü:

— Basmadan pardon dersen, deli derler adama be âbi.

— Sululuk etme vaziyete çare bulalım. Bir kere, mücevherler elden gitti. Kendi elimizle sahibi ne verdik.

— Ben onları senin sandımdı.

— Evet, babamdan miras kaltı, değil mi? Ben görmeyeli sen salaklaşmışsın oğlum. Şimdi boş lâfı bırakalım da başımızın çaresine bakalım. Mücevherler senin cebinde bulundu, halbuki daha evvel benim cebimde olduklarını Sadettin bal gibi biliyor. Bunun pek ehemmiyeti yok, çünkü onun da, o malak karının da kuyrukları benim elimde. Ama sen buradan palamarı çözmelisin.

— Benim canıma minnet, ama nasıl çözeyim?

— Kolayı var... Benim karnıma bir yumruk atarsın...

— Benden çok yaşıyacaksın be âbi! Ben de ayni şeyi düşünüyordum. Yalnız, sana haber vermeden yumruk atıp sıvışacaktım.

— Besle kargayı, gözünü oysun diye buna derler... Neyse, yumruğu atarsın, ama yavaş atarsın, sahici yumruk olmasın... Şakacıktan... Sonra, vestiyere uğrar, bir şapka, bir pardösü araklar ,kılık değiştirir, fırlarsın... Ben arkandan bağırırım, tutun filân diye... Ama, neden sonra... O zamana kadar sen dağ yolunu tutmuş olursun.

— Sana bir şey söyliyeyim mi... Gel şu yumruktan vaz geç. Senin haberin olduktan sonra tadı yok... Hem burada yapyalnızız, sana yumruk attığımı kimse görmeyecek, ne lüzumu var? Ben atmadan da sen attı dersin, olur biter.

— O da var ya!

— Yuh enayi be! Bu kadarcık şeyi düşünemedin miydi? Asıl ben görmeyeli sen hışırlaşmışsın...

Beş dakika sonra, bardan acı acı bir feryat yükseldi. Garsonlar, havuz başında su boşaltmak tansa, kapı önünde çene çalmağı daha münasip gördükleri için, bardan çıkınca, uzaklaşmamışlar, orada birer iskemleye yan gelmişlerdi. Feryadı duyar duymaz seğirttiler.

Rafael, hâlâ bağırıyordu:

— İmdaaat! Hırsız var!... Katil var!...

Garsonlar içeri girince, telâşla sordular:

— Ne oldu? Çatal bıçak mı çalındı?

— Hayır, hanımefendinin mücevherleri çalındı... Hırsız şimdi şu kapıdan kaçtı. Koşun...

Rafael, hırsızın çıktığı kapının aksi istikametinde bir kapı gösteriyordu.

— Koşun, yakalayın, elinden de silâhını alın, diye bağırdı. Bana tabanca çekti... Bir de saldırması var...

Garsonlar, ayakları geri geri giderek, gösterilen kapıdan çıktılar. Kapıyı örttüler, önceden karar vermiş gibi, aynı anda durdular, bakıştılar.

— Ne yapıyoruz?

— Hiiiç!

— Kovalıyalım mı?

— Deli isen Allaha yalvar. Şişlenmeğe niyetim yok. Hırsızın peşinden koşacağıma senin icad ettiğin meşhur kokteylden içerim daha iyi.

Havuzun başında kalan Sadettin'le Hanife hanım, içerideki isticvap sahnesinin uzamasından endişelenmişlerdi.

Ayaklarının ucuna basa basa barın kapısına gelmişler, içeriyi dinlemişlerdi. Tam o sırada, Rafael'in feryadı kulkalarına çarptı. Hemen daldılar. Rafael, bir iskemleye çökmüş, iki elini karnına bastırmış, kıvranıp duruyordu. Sadettin, bir bakışta vaziyeti anlamıştı:

— Ne o? dedi. Hırsız kaçtı mı?

Rafael, mecalsiz bir sesle:

— Evet, diye cevap verdi. Hem de karnıma öyle bir yumruk attı ki, galiba barsaklarım yer değiştirdi.

Sadettin bu numarayı yutmamıştı:

— Barsaklarını bilmem ama, galiba sen kendin yer değiştireceksin! Ben lololo yutmam oğlum, herifle bal gibi ortaksın sen!

Rafael, barsaklarının yer değiştridiğini birdenbire unutmuş, ayağa kalkıvermişti:

— Ne? dedi. Bana mı? Ne cür'et bu?

— Cür'eti müreti yok. Hanımefendinin mücevherlerini çalan sen olduğuna kalıbımı basarım.

— Bu iftiranın hesabını senden sorarım ben!

— Sen sora dur hele. Ben şim di polise meseleyi haber vereyim de...

Rafael, hiç istifini bozmadı:

— Sen onu geç ya! dedi. Polis molis çağıramazsın.

— Senden korkarım, değil mi?

— Korkarsın tabii.

— Yok canım! Ne yaparsın sen bana be?

— Ben mi? Hiiiç! Sen polise haber verirsen, ben de Abdullah beyi çağırırım, derim ki...

Hanife hanım telâşlandı. Sesini yükseltmeğe başlayan Rafael'e yalvardı:

— Aman, Allah aşkına susun! İşitecekler.

Rafael oralı olmadı. Karşısındakileri daha ziyade korkutmak için, ilk tehdidini takviye etti:

— Derim ki, vaktiyle sizin hanımefendi ile, şu Saadettin... efendime söyleyim, Nezaret apartımanında...

(Devamı var)

98

Deniz Yollarının

Lüks, Konforlu, temiz vapurları

Sür'at * Konfor * Leziz yemek bakımından

En müşkilpesent yolcuları dahi memnun eder.

Her hafta

Akdenizin bütün limanlarına muntazaman seferler..

1953 İkramiyeli Mevduat Plânının İkinci Çekilişi :

4 MAYIS

41, 42, 43 üncü İkramiye Evleri

Bahçeli 3 EV

ve çesitli para ikramiyeleri..

- Tasarruf Hesaplarında **750** Liraya kadar her **150** Lira ve **750** Liradan sonraki her **500** Lira için çekilişlere bir iştirâk hakkı verilir
- Enaz **1000** Lira bakıyeli Vadeli ve Preavili Cari Hesaplar çekilişlere katılırlar.

Türkiye İş Bankası

A Y D A B İ R

Yarınki sayısında okuyucularına üç renkli bir kapak içinde

500 üncü Fetih Şiirleri

İsimli parasız, nefis bir ilâve veriyor !

TURAL

Öksürüğü Keser

Bütün ağrılara karşı

Kininli

GRİPİN

BAŞARI İLE KULLANILIR.

faal

Akbaba

100

Üstad Doktorda !

6 Mayis 1953